

Særnummer 40-års jubilæum 1968 - 2008 - August 2008

VENSKABSFORENINGEN FYLDER RUNDT: 40 ÅRS VENSKAB OG SOLIDARITET MED KOREA

Venskabsforeningen altid på pletten igennem 40 år, når det gælder solidaritet med Koreas folk. Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea blev stiftet den 10. oktober 1968. De 3 første billeder er fra København i 1973, 1980 og 2001. Det sidste billede er fra et udendørs solidaritetsmøde fra Pyongyang på motorvejen i retning mod Sydkorea i 2005. Her var foreningen også med.

Indhold: Leder-side 2. Tillykke til Korea-side 3. 40 års venskab-side 5. Synet på Nordkorea- side 11. Solidaritet med Nordkorea-side 15. Da krigen brød ud-side 17. Mod imperialisme og krig-side 23. Korte nyheder-side 24. Sydkorea graver grusom fortid op-side 27.

Nationaldagen fejres i Pyongyang

Leder:

60 år + 40 år

År 2008 er et rundt år i flere sammenhænge. I september kan Koreas folk fejre 60-årsdagen for grundlæggelsen af Den Demokratiske Folkerepublik Korea i den nordlige halvdel af Korea og i oktober kan venskabsforeningen fejre sit 40-års jubilæum. Det kan vi også være stolte af. Begge begivenheder hænger i virkeligheden sammen. Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea har i 40 ihærdigt kæmpet for solidaritet og venskab med det socialistiske Korea og for solidaritet med hele det koreanske folks kamp for en varig fred og en uafhængig og fredelig genforening af deres land. Det har været en særdeles vanskelig kamp med modgangstider, men så sandelig også med medgang.

Når vi i dag gør status over begivenhederne i 1948, så var det jo både en glædens og en sorgens år. Det var året hvor det socialistiske Korea blev grundlagt, men samtidig en fiasko for de daværende bestræbelser for at opnå en genforening af landet. På grund af USA's indblanding og indsætning af lakajen Syngman Rhee i Sydkorea blev det umuligt at opnå en enighed om opbygningen af et forenet Korea i 1948.

Derefter udbrød den blodige Koreakrig fremprovokeret af USA, der betød folkemord på over 3 millioner koreanere og efterlod Korea i nord totalt udbombet tilbage til stenalderen, som den amerikanske øverstkommanderende triumferende sagde. Men fakta var, at USA-imperialismens militærapparat for første gang i verdenshistorien blev besejret af et lille og stolt folkeslag. Og efterfølgende opbyggede befolkningen i Nordkorea under et ufatteligt slid og under dygtig ledelse af Koreas Arbejderparti og dets leder kammerat Kim Il Sung en socialistisk industristat med en række velfærdsgoder, som var ukendte hos naboerne.

Imidlertid skete dette ikke uden modgang og tilbageslag. Fremgang i Den Demokratiske Folkerepublik Korea i 70'erne og 80'erne blev mødt af modgang i 1990'erne. Alt hvad der kunne gå galt gik nærmest galt på samme tid: Med Berlinmurens fald og USSR's sammenbrud og indførelse af markedsøkonomi i Kina faldt langt hovedparten af alle tidligere solide stabile

samhandelspartnere bort, Nordkorea blev hjemsøgt af helt usete voldsomme naturkatastrofer med både oversvømmelser og ekstrem tørke, der ødelagde afgrøder, landsbyer, miner, maskiner, m.v. og medførte en hungersnød med meget store ofre, præsident døde i 1994 med et ledelsesmæssigt tomrum til følge og republikken blev udsat for et maksimalt militært pres og handelsblokade og embargo af USA og andre.

Mange kendere af Korea dømte dengang Nordkorea til undergang.

Men takket være dygtig ledelse ved generalsekretæren for Koreas Arbejderparti kammerat Kim Jong Il og ledelse af republikken og en ufattelig stærk kollektiv indsats fra hele befolkningen er det i begyndelse af dette årtusinde lykket at vende denne særdeles alvorlige udvikling i Nordkorea.

Udviklingen er vendt på 3 fronter:

1. Ved hjælp af en række kampagner som Den Hårde March og Songunpolitikken og ikke mindst Juche-ideen er det lykkedes langsomt at øge fødevarerproduktionen (selvom der stadig er behov for fødevarerhjælp udefra) og gang i industrien og energiproduktionen.

2. I forholdet Sydkorea er der siden 2000 sket enorme store og ikke mindst synlige fremskridt på vejen til implementering af Nord-Syd Fælleserklæringen fra 2000 og Erklæringen om udvikling af Nord-Syd forbindelserne, fred og fremgang fra 2007, at der er tale om et lokomotiv for forsoning, samarbejde og genforening, der ikke lader sig stoppe – heller ikke en forhåbentlig midlertidig konservativ sydkoreansk præsident eller en ny republikansk amerikansk præsident.

3. I atomsagen har DDF Korea sejret. DDF Korea er blevet verdens 9. atommagt i 2006 og har nu et tilstrækkeligt kraftigt afskrækkelsesvåben til at opnå respekt fra USA. I lyset heraf og under pres fra de øvrige parter i 6-partsforhandlingerne, egne alvorlige problemer i Irak og Afghanistan og stigende upopularitet i selve USA over den førte Nordkoreapolitik, har USA droppet sin arrogante VICD-strategi i atomsagen og accepteret DDF Korea krav og skridt-for-skridt og handling-for-handling løsning på atomsagen. En løsning, der betyder at der skridt-for-skridt skal arbejdes for afskaffelse af alle atomvåben på hele Koreahalvøen, omfattende energierstatning til DDF Korea, sikkerhedsgarantier til DDF Korea, normalisering af forbindelserne til USA og Japan, fjernelse af sanktioner og blokade, fredsaftale i stedet for våbenhvileaftalen og en fredssikring.

Der er således al mulig grund til at ønske tillykke med 60 årsdagen. Men også til, at bekræfte vores venskab og solidaritet med Koreas folk fortsætter på fuld styrke. Der er nok at kæmpe for.

Anders Kristensen

Gruppefoto med præsident Kim Il Sung og kammerat Kim Jong Il sammen med mere end 70 formænd for kommunistiske partier og beslægtede partier fra hele verden på besøg i DDF Korea i april 1992 i anledning af præsidentens 80-års fødselsdag.

TILLYKKE TIL KOREA OG VENSKABSFORENINGEN

**Af Betty Frydensbjerg Carlsson,
formand Kommunistisk Parti i Danmark,
www.komunisterne.dk**

I anledning af partileder og præsident Kim Il Sung's 80 års fødselsdag, var repræsentanter fra kommunistiske og beslægtede partier inviteret til Den Demokratiske Folkerepublik Korea i april 1992. Mødet var meget velkommet, da det var det første internationale møde mellem kommunistiske partier efter sammenbruddet i Sovjetunionen og de europæiske socialistiske lande.

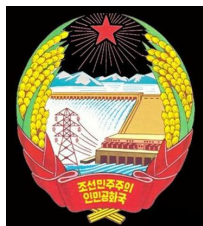
Sammenkomsten foranledigede at samarbejdet mellem de kommunistiske partier regionalt og internationalt blev genetableret efter de mange dønninger der fulgte efter sammenbruddet.

På mødet i Korea enedes partier og organisationer om en fælles erklæring, den såkaldte Pyongyang Erklæring: "Socialismen er ikke død", som analyserede og forudså den udvikling imperialismen ville tage efter det forrykkede styrkeforhold i den internationale klassekamp. Den dannede dermed også grundlag for en ny offensiv for socialismen.

Billedet viser formændene for de kommunistiske partier og organisationer på besøg hos fødselaren Kim Il Sung og hans søn, øverstkommanderende for de væbnede styrker og senere partileder kammerat Kim Jong Il. Fra Danmark deltog Betty Frydensbjerg Carlsson fra Kommunistisk Parti i Danmark og Preben Møller Hansen, daværende formand for Fælles Kurs, nu indgået i Danmarks Kommunistiske Parti.

På vegne af Kommunistisk Parti i Danmark lykønsker jeg Den Demokratiske Folkerepublik Korea med 60 års solidarisk kamp for socialismen og udtrykker min store respekt for den kamp mod USA-imperialismen som landet gennem sin historie og i nutiden er ramt af. Samtidig vil jeg lykønske Venskabsforeningen Danmark - Den Demokratiske Folkerepublik Korea med sit 40 års jubilæum, med tak for det store arbejde for solidariteten foreningen gennem sit virke har udført.

FESTMØDE

I ANLEDNING AF

**60-ÅRS DAGEN FOR
GRUNDLÆGGENDE AF
DEN DEMOKRATISKE
FOLKEREPUBLIK KOREA**

OG

**VENSKABSFORENINGEN
DANMARK-DEN DEMOKRATISKE
FOLKEREPUBLIK KOREA'S
40-ÅRS JUBILÆUM**

Tirsdag den 2. september 2008
kl. 17.00-19.00

Herluf Trolles Gade 5, st., København K.

Program:

Velkomst ved Venskabsforeningens
formand Anders Kristensen.

Tale ved næstforkvinde for Koreanske
Komite For Kulturelle Forbindelser Med
Udlandet Hong Son Ok (DDF Korea).

Talere ved repræsentanter for
Kommunistisk Parti, DKP og KPID.

Spørgsmål og diskussion.

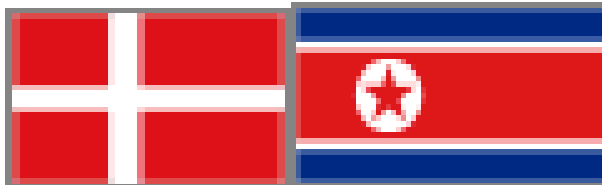
Underholdning ved Leif Monnerup.

Tilmelding hos Venskabsforeningen.

Arrangør:

Venskabsforeningen

Danmark - Den Demokratiske Folkerepublik Korea
Tordenskjoldsgade 14, 1., 1055 København K.
Tlf. 33 14 15 26. E-mail: dk-korea@inform.dk

GENERALFORSAMLING

VENSKABSFORENINGEN DANMARK-
DEN DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK KOREA

afholder sin ordinære årlige
generalforsamling onsdag den 26.
november 2008 kl. 19.00 i
Christianshavn Beboerhus
Dronningensgade 34, København K.

Indkaldelse med dagsorden udsendes
til medlemmerne senest 4 uger før.

40 ÅRS VENSKAB OG SOLIDARITET MED KOREA

Anders Kristensen

*Af Anders Kristensen,
formand for Venskabsforeningen Danmark-
Den Demokratiske Folkerepublik Korea*

Den 10. oktober 2008 fylder Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea 40 år. Så selvom Venskabsforeningen er et barn af 1968, så er der stadig i dag mere end nogensinde brug for en forening, der står sammen med det koreanske folk, følger udviklingen i Korea og tager initiativer til solidaritet og venskab med Korea.

Venskabsforeningen Danmark - DDF Korea blev stiftet på et tidspunkt, hvor Vietnamkrigen var på sit højeste og interessen for den anti-imperialistiske kamp var stigende overalt i verden – således også i Vesten og i Danmark. Venskabsforeningen blev stiftet på initiativ af flere kræfter på venstrefløj i Danmark, der havde fået kendskab til udviklingen i Nordkorea. Det var især kræfter fra Venstresocialisterne og det såkaldte nye venstre. For mange var Nordkorea endda et af symbolerne på venstrekræfternes genrejsning i Danmark og Vesten. Afsløringer af USA's og magthavernes politiske svindel omkring årsagerne til Koreakrigens start og det nye kendskab til Nordkoreas konsekvente og militante anti-imperialistiske holdning og den enorme økonomiske genopbygning og udvikling i republikken bragte dengang Korea mere og mere i fokus i diskussionerne om imperialisme og u-

landenes problemer. Foreningens første formand var Christen Amby, der var en meget central og dynamisk figur ved stiftelse og de efterfølgende 14 år. Siden 1982 har Anders Kristensen været formand for foreningen. Venskabsforeningen har aldrig, hverken ved stiftelsen eller sidenhen, været domineret eller "styret" af bestemte partier eller organisationer. Der var i foreningens bestyrelse de første år en del diskussioner om hvor tæt samarbejdet med

nordkoreanerne skulle være og om Nordkoreas politiske linie og ikke mindst udtryksformer skulle følges tæt eller om foreningen skulle optræde mere uafhængigt af det officielle Nordkorea.

Venskabsforeningen har fra starten arbejdet på flere niveauer – både med aktiviteter på et klart anti-imperialistisk niveau og har betragtet sig som en del af venstrefløj. Og samtidig har foreningen arbejdet med andre aktiviteter på et mere mellemfolkeligt niveau med formål om at fremme politiske, økonomiske og kulturelle forbindelser mellem Danmark og DDF Korea.

Det anti-imperialistiske grundlag har fra starten taget sit udgangspunkt i DDF Koreas og Koreas Folkehærs kamp imod USA-imperialismens og sejren i Koreakrigen for 55 år siden samt USA's fortsatte militære tilstedeværelse på den koreanske halvø. Kravet - USA UD AF KOREA - har således fra foreningens første færd været en central parole og er det fortsat. Venskabsforeningen tog også sit udgangspunkt i det nærmest mirakel, som det koreanske folk i nord havde udført. Det havde under ledelse af Koreas Arbejderparti og landets leder kammerat Kim Il Sung nærmest trukket sig selv op i hårene. Stort set ved egen kraft blev landet opbygget efter at først være lagt totalt i ruiner af USA's grusomme tæppebombninger og folkemord under Koreakrigen. Og ikke nok med det, det arbejdende folk i Nord genopbyggede i løbet af få år landet op ved at følge deres egen helt uafhængige socialistiske vej baseret på den såkaldte Juche Ide – uden at gøre sig afhængig af eller efterabe hverken Kina eller USSR eller andre. Men det skete dog også med nogen materiel og teknologisk støtte fra både USSR og Kina.

Udover et bredt oplysningsarbejde om udviklingen i Korea lagde Venskabsforeningen de første år stor vægt på en politisk kampagne for dansk diplomatisk anerkendelse af DDF Korea. Denne kampagne bar frugt i 1973. Efter en langvarig kampagne med underskriftindsamlings, plakatkampagner, offentlige møder og flere foretrædere for udenrigsministeren anerkendte Danmark til sidst som det eneste EU-land (dengang EF) styret i

Venskabsforeningen har foretræde for udenrigsminister K.B.Andersen (nr. 2 fra venstre) i marts 1973. Nr. 1 fra venstre er daværende formand Christen Amby.

Pyongyang og oprettede diplomatiske forbindelser i juli 1973. I samme forbindelse etablerede Danmark og de øvrige nordiske lande udover med Nordkorea også diplomatiske forbindelser med DDR og Nordvietnam. Venskabsforeningen blev dengang af udenrigsministeriet betragtet som en slags halvofficiel venskabsforening med Nordkorea.

Samarbejdet mellem venskabsforeningen og foreningens samarbejdspartnere i Nordkorea blev efter den danske diplomatiske anerkendelse af DDF Korea kraftigt intensiveret. Nordkoreas informationskontor, der i 1972 blev oprettet i Hellerup, blev straks ophøjet til koreansk ambassade. Her havde foreningen nu næsten daglig kontakt mod tidligere at være henvist til besøg på den nærmeste ambassade i Berlin (DDR) eller brevveksling, der dengang var 3 uger undervejs hver vej.

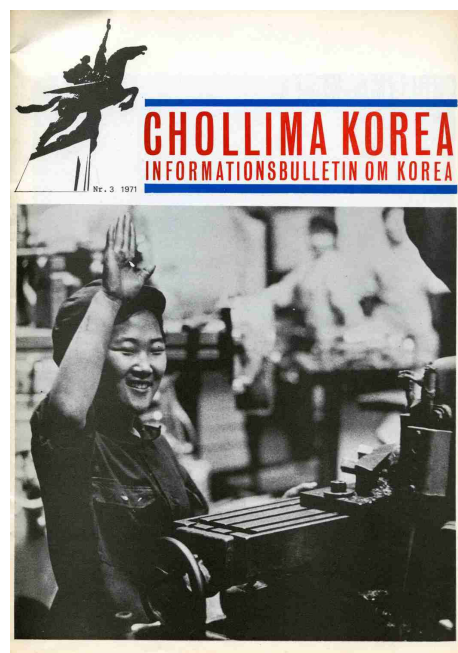
Venskabsforeningen var meget aktiv dengang i 1970'erne. Den søgte at påvirke holdningen i Danmark til DDF Korea, Koreaspørgsmålet og militærdiktaturet i Sydkorea. Der blev afholdt demonstrationer, offentlige møder, gadeaktioner, solidaritetsmøder, foredrag på skoler o.l., underskriftindsamlings, udgivelse af bøger, pjecer og nyhedsbulletin, offentlige udstillinger, oprettelse af ad hoc støttekomiteer, udsendelse af aktuelle udtalelser om situationen i Korea, filmfestivaler, deltagelse i Land og Folk-Festival og meget mere.

En anden stor opgave Venskabsforeningen kastede sig ud i i begyndelsen af 1970'erne var at sætte fokus på Koreaspørgsmålet. Koreas kunstige deling trods en 5000-årig historie som samlet nation og faren for en ny Koreakrig. I 1972 indgik Nord- og Sydkorea for første gang på regeringsplan en aftale om principperne for en fredelig og uafhængig genforening. Den var historisk og først og fremmest blevet mulig på grund af et enormt folkeligt pres i både nord og syd for en genforening af Korea. Over

Venskabsforeningen bod hos Land og Folk Festival 1979

10 millioner familier var dengang direkte berørt af den katastrofale deling af Korea. Landet var skåret midt over og den 248 km lange demilitariserede zone mellem Nord og Syd hermetisk tillukket. Men denne aftale løb hurtigt ind i et dødvande. Og der var situationen stort set fastfrosset de næste 20 år grundet skiftende USA-støttede sydkoreanske militærdiktators modvilje til at give indrømmelser til DDF Korea i Nord. Man ønskede kun genforening på egne betingelser ved at indlemme i Nordkorea i Syds samfundssystem.

Venskabsforeningens første blad Chollima Korea – her nr. 3 i 1971.

For freden i Korea

I takt med den stigende øst-vest spænding i 1970'erne og 1980'erne kom fredsspørgsmålet i Korea også til at udgøre en stor del af Venskabsforeningens arbejdsområde. Dette blev bl.a. yderligere aktualiseret af USA stationering af atomvåben i Sydkorea (USA har stadig stationeret omkring 1000 atomsprængladninger i Sydkorea) og afholdelse af gigantiske, tilbagevendende krigsøvelser med deltagelse af op mod 200.000 amerikanske og sydkoreanske soldater forsynet med avanceret masseødelæggelsesvåben. De såkaldte Team Spirit krigsøvelser. Disse krigsøvelser indøvede både angreb på Nordkorea og på samme tid nedkæmpelse af oppositionen i Sydkorea. Og i årene 1979-1980 blev den USA-finansierede og stadig eksisterende gigantiske betonmur bygget langs med DMZ 248 km tværs igennem Korea. Venskabsforeningen fik således set i lyset heraf også indarbejde i sin formålsparagraf, at den skal arbejde for, at hele den koreanske halvø gøres til en atomvåbenfri fredszone.

Protestskrivelse afleveres til USA's ambassade København i 1980 imod amerikanske krigsøvelser og støtte til militærdiktaturet i Sydkorea.

Solidaritets- og fredsarbejdet omkring Korea skete i disse år i samarbejde med organisationer, fagforeninger og partier bredt på venstrefløjen i Danmark og helt ind i Socialdemokratiet. Men Venskabsforeningen har også siden midten af 1970'erne været med i et internationalt netværk af venskabs- og solidaritetsorganisationer, der arbejder med Koreaspørgsmålet. Heriblandt Den Nordiske Samarbejdskomite for Venskab og Solidaritet med det Koreanske Folk der blev stiftet i 1978, og CILRECO (Den Internationale Forbindelseskomite For Fred og Genforening i Korea) i Paris, der blev stiftet i 1977.

Udbredelse af kendskabet til DDF Korea.

En anden vigtig del af venskabsforeningen arbejde er udbredelse af kendskabet til den socialistiske opbygning i DDF Korea og Koreas Arbejderpartis politik. Det er langt hen af vejen sket i samarbejde med foreningens koreanske samarbejdspartner – Venskabsforeningen Korea-Danmark og Den

CILRECO's bestyrelse mødes i Paris i 1982. Venskabsforeningen har været repræsenteret i CILRECO bestyrelse siden 1981.

Koreanske Komite For Kulturelle Forbindelser med Udlandet. Bl.a. er det gennem disse samarbejdspartnere den danske venskabsforening næsten årligt har og stadig sender venskabsdelegationer på besøg i Korea ligesom de også regelmæssigt sender koreanske delegationer på besøg i Danmark.

Mange af foreningens medlemmer er blevet inspireret til at arbejde aktivt i foreningen efter besøg i DDF Korea. Foreningen lægger stor vægt på dette oplysningsarbejde, idet der fortsat i Danmark og den vestlige verden eksisterer meget stor uvidenhed om fakta i Korea. De meste Nordkoreastof i de vestlige medier bygger på selvforstærkende CIA-plantede historier og hetz. Der er stadig krig i Korea – også psykologisk krigsførelse. Og som bekendt er sandheden her det første offer.

Modgang og nye tider

Tiden for 15-18 år siden, hvor store politiske omvæltninger fandt sted i Østeuropa og det nu tidligere Sovjetunionen, gik bestemt ikke upåagtet hen over Venskabsforeningen. Foreningen mistede i løbet af ganske få år rigtigt mange medlemmer og politiske venner og støtter. Det skete da alle talte om Glasnost og Perestrojka, Murens fald, og betonkommunisme. Der var åbenbart ingen, der var i tvivl om hvor Nordkorea og Venskabsforeningen hørte til. Men foreningen fik dengang hurtigt nye venner og politiske samarbejdspartnere i Danmark ligesom medlemstallet allerede i midten af 90'erne igen var stabiliseret med nye medlemmer. Venskabsforeningen har siden haft et godt samarbejde med især de kommunistiske partier i Danmark, avisen Arbejderen, K-Festival, Rød 1. maj, Sømændene samt Dansk Cubansk Forening og indtil 2006 også Socialistisk 1. maj i København.

Tiden for ca. 15 år siden var også præget af alvorlige begivenheder i Nordkorea. Alle republikkens hidtidige samhandelspartnere i

Venskabsforeningens plakater fra 1975: USA UD AF KOREA. Er stadig aktuel.

Østeuropa og USSR faldt bort, Kina indførte markedsøkonomi, en krig med USA var faretruende nær og USA strammede blokaden omkring DDF Korea. Og i 1994 døde DDF Koreas præsident Kim Il Sung, der var både leder af befrielseskampen under Japans besættelse af Korea, den første leder og stifter af Koreas Arbejderparti i 1945, DDF Koreas leder fra grundlæggelsen i 1948 og øverstbefalende marskal i Koreakrigen.

Efter præsident Kim Il Sung's død opstod et ledelsestomrum i republikken, der ikke gjorde den alvorlige situation lettere. Kammerat Kim Jong Il havde først uformelt lederrollen, men først i 1997 blev han officielt valgt som Koreas Arbejderpartis generalsekretær (svarende til formand) og i 1998 blev øverste leder af republikken ved en forfatningsændring, der samtidig gjorde Kim Il Sung til landets præsident for evig tid. Men som om de nævnte problemer ikke var nok for det koreanske folk, blev landet fra begyndelsen af 1990'erne til 2001 ramt af tilbagevendende naturkatastrofer i form af enorme mængder regn, orkaner, tørke og flodbølger fra havet, som ikke var set før i over hundrede år i Korea. Store dele af landbruget blev ødelagt og DDF Korea blev ramt af en voldsom hungersnød med titusindvis af dødsofre og noget der lignede et økonomisk sammenbrud. Nogle kalder årene for *10 forbandede år*. Nogle eksperter fandt, at naturkatastroferne var de første negative varsler om den verdensomspændende globale opvarmning.

Venskabsdelegation i Korea i oktober 2006

Venskabsforeningen oprettede i 1997 i lyset heraf en nødhjælpsindsamling NORDKOREAINDSAMLINGEN, der igennem årene har samlet penge ind til bl.a. medicin, spinatfrø, kartoffelfrø, vindmøllereservedele og i de seneste år udstyr og byggemateriale til børnehaven i den lille fjerntliggende by Unha-ri på vestkysten i Sydpyonganprovinsen. Denne indsamling har kun en symbolsk betydning, men opfattes af både koreanere og folk i Danmark som et godt konkret stykke solidaritetsarbejde. I 2008 afleverer Nordkoreaindsamlingen humanitær bistand til landsbyen Unha-ri for en værdi af 2000€ indsamlet blandt foreningens medlemmer.

Med en ufattelig fælles og koordineret kæmpeanstrengelse er det lykkedes for det koreanske folk i nord bistået af nødhjælp udefra er det i dag lykkedes for DDF Korea at overvinde den værste del af denne katastrofe og den økonomiske krise. Det skete bl.a. gennem den såkaldte Hårde March i slutningen af 90'erne og en økonomisk omstilling gennem pris- og lønreform i 2002 samt gennem det økonomiske samkvem med Sydkorea, der for alvor kom i gang efter Nord-Syd topmødet i 2000 og systemskiftet i Sydkorea.

Afgørende gennembrud for forsoning og genforening

I juni 2000 kom der samtidig et afgørende gennembrud på regeringsplan for det koreanske folks kamp for at slippe af med Nord-Syd konfrontationen, for forsoning og samarbejde og genforening. For første gang nogen siden mødtes de to øverste ledere i Nord og Syd kammerat Kim Jong Il og præsident Kim Dae Jung i DDF Koreas hovedstad Pyongyang, og de underskrev Nord-Syd Fælleserklæringen for samarbejde, forsoning og genforening. Fælleserklæringen anerkendte, at principperne i afdøde præsident Kim Il Sung's i 1980 fremsatte forslag om genforening gennem en Nord-Syd konføderationsdannelse, og en række aftaler om økonomisk, militær, kulturelt, videnskabeligt samarbejde samt familiesammenføringer. Dette var blevet muligt på

grund af et systemskifte i Sydkorea og et enormt folkeligt pres for at komme i dialog med Nordkorea. Et pres der allerede i over 10 år havde udviklet sig til et illegalt Nord-Syd samarbejde på græsrodsplan med fagforeninger, studenterorganisationer, borgerretsorganisationer og kirkelige kredse i Sydkorea. Samtidig havde der også i Sydkorea igennem flere år været en tiltagende folkelig modstand mod USA's militære tilstedeværelse i landet og IMF økonomiske hestekur og økonomiske diktater.

I oktober 2007 fandt det andet koreanske topmøde sted igen i Pyongyang. Denne gang mellem kammerat Kim Jong Il og Sydkoreas daværende præsiden Roh Moo Hyun. Juni 2000 Nord-Syd Fællesaftalen blev bekræftet og en ny Nord-Syd Erklæring om udvikling af Nord-Syd Relationerne, Fred og Fremgang blev underskrevet og blev samtidig kaldt en handleplan for hvordan parterne skulle komme videre med 2000-aftalens implementering. Men nye sorte skyer sås forude.

USA forgifter de milde vinde i Korea.

Situationen i Korea var i perioden 2000-2007 præget af et stort opsving i Nord-Syd samarbejdet indenfor økonomi, kultur og sport, familiesammenføringer og kommunikation og transport indenfor rammerne af 2000 Nord-Syd Fælleserklæringen. Indenfor disse 8 år sås mange enorme synlige og hidtil absolut nærmest utænkelige resultater:

Et familiesammenføringscenter i Kumgang arbejder på højtryk, over 1 million sydkoreanere har været på turistrejser det smukke Kumgangområde i Nordkorea og rejser direkte fra Seoul til Paekdusan er undervejs, over 200 sydkoreanske firmaer arbejder i Nord og i Kaesong er opbygget en hel industripark på basis af sydkoreanske investeringer, der er brudt hul i Koreamuren, således at der er åbnet veje og genetableret jernbanespor med daglige afgang af godstog nord-syd og Nord-Syd sportshold optrådte til OL-åbning i Sydney og Athen med fælles flag. For blot at nævnte enkelte eksempler. Men denne udvikling har aldrig været hilst velkommen af USA. Aldrig såsnart den nuværende præsident Bush kom til magten i 2001 blev Nord-Syd processen udsat for et frontalt angreb og politisk forgiftning. Bush afviste direkte at støtte Nord-Syd forsoningen og lancerede i 2002 det meget aggressive begreb "ondskabens akse", som DDF Korea blev gjort til en del af på lige fod med Irak og Iran. Samtidig blev den amerikansk-inspirerede anti-nordkoreanske hetz intensiveret internationalt. Gennem denne hetz frembringes dagligt nye løgne og negative omtale om DDF Korea om bl.a. atomvåbentrussel, fangelejre, narkosmugling, pengefalskneri, o.s.v. Alt sammen som led i en psykologisk krig, der skal forberede et

militært angreb på DDF Korea og en efterfølgende tvangsmæssig genforening på USA's betingelser. USA håber derved på international "forståelse" – *når nu de var så onde i Nordkorea, så var der ikke andet at gøre*, håbede man verdensoffentligheden ville sige. Bush-regeringen fremsatte også trusler imod DDF Korea om såkaldte "forebyggende angreb" med bl.a. "små" kernevåben, som Bush ifølge den såkaldte Bushdoktrin kalder "selvforsvar imod terror" i Krigen mod Terror. På samme tid fortsatte de gigantiske USA-ledede krigsøvelser i Sydkorea, USA-finansieret militær oprustning og modernisering i Sydkorea og massiv blokade og overvågning af DDF Korea.

Bush-regeringen annullerede i november 2002 DDF Korea-USA Rameaftalen fra 1994 om levering af brændselsolie fra USA mens 2 letvandsreaktorer skulle opføres i DDF Korea. På grund af DDF Koreas enorme energimangel, så man ikke andre muligheder end at genåbne kernekraftværket i Yongbyon i Nordpyonganprovinsen.

Den hårde uforsonlige og dæmoniserende linie overfor Nordkorea var til sidst så skinger og kontraproduktiv, at selv Bush konservative bagland i USA og de øvrige parter i 6-partsforhandlingerne tog afstand fra den – bortset fra Japan. Dertil kom USA's vanskeligheder i Irak og Afghanistan.

Nordkorea følte sig til sidst tvunget til at færdigudvikle og afprøve sit atomvåben i oktober 2006 som afskrækkelse ændredes situationen.

Derefter kom der gang i både bilaterale samtaler med USA og 6-partsforhandlerne, der i februar 2007 endte med en sejr til Nordkorea. Bushadministrationens hidtidige hårde VICD-strategi blev skottet og erstattet med Nordkoreas action-for-action krav. En stor sejr.

DDF Koreas har som klar målsætning at hele den koreanske halvø omdannes til en atomvåbenfri fredszone. Det blev således også slået fast i 13. februar 2007 aftalen, der nu med forsinkelse er i gang med at blive implementeret. Nordkorea lukker skridt for skridt sine atomanlæg ned og modtager til gengæld brændselsolie og andre varer, forhandlinger og normalisering af forholdet mellem DDF Korea og USA og mellem DDF Korea og Japan går i gang, ligesom der indledes forhandlinger om sikkerhedsgaranti til Nordkorea og en fredsaftale og Nordkorea er blevet stillet ud udsigt at blive slettet af den amerikanske liste over "ondskabslande". Det selvom Nordkorea hverken før eller efter sletningen har sponsoreret international terrorisme, som påstået af USA.

Det betyder, at der også skal sættes fokus på USA a-våben i Sydkorea. Men så langt ønsker USA ikke at gå nu. USA ønsker slet ikke at indrømme tilstedeværelse af disse våben og i loyalitet med USA afholder hele den vestlige presse sig fra overhovedet at omtale USA's atomtrussel i Korea.

Nye sorte skyer over Korea

Bedst som det ses, at det var muligt at presse Bush-regeringen væk fra den hårde Nordkorealinie er en ny situation opstået i Sydkorea. Med rekord lav stemmedeltagelse Sydkoreas nye konservative præsident Lee Myong Bak til magten i februar 2008. Lee kommer fra konservative Grand National Party, der under forskellige navne er partiet, der gennem årtier stod bag højreorienterede militær diktaturer i Sydkorea. Lee er helt igennem Washingtons mand. Det sås tydeligt: Aldrig så snart han var kommet til magten begyndte at anvende stærkt fjendtlige, respektløse og truende Bushinspirerede vendinger om Nordkorea – endda på et niveau svarende til 2002-retorikken, som Bush nu ellers er ved at forlade. Så Lee overhalede på den måde Bush højre om. Lee går endda så vidt at han nærmest skrotter 2000 og 2007 Nord-Syd-aftalerne, som han kalder ”aftaler der nærmest er lavet for at glæde Nordkorea.” Og de sidste 10-års Nord-Syd forsoning og samarbejde kalder Lee for ”10 spildte år.”

Resultatet ses således allerede: Nord-Syd spændingen er skærpet og flere Nord-Syd projekter stillet i bero. Se sås det ved åbningen af OL i Beijing i august 2008, hvor Nord og Sydkorea nu igen optræder med hvert deres flag.

I Sydkorea er Lee regeringen allerede meget upopulær. Lee har indgået aftale med USA om åbning af markedet for amerikanske varer og en massive privatisering af offentlige virksomheder er i gang i landet ligesom den nationale sikkerhedslov bliver brugt til at slå den politiske opposition ned.

Men uanset om Nord-Syd forsonings- og genforeningsprocessen forgiftes af USA eller en højreregering i Sydkorea, så kan den allerede igangsatte proces ikke stoppes. Højest forsinkes. USA har fortsat et meget stort ord at skulle have sagt som Big Brother i Sydkorea, men tiden er alligevel en anden end den var under tidligere militærdiktaturer i Seoul. Der ses nu næsten daglige protester mod USA's troppetilstedeværelse og indblanding foran US-ambassaden i Seoul. Og de såkaldte lysvagter er meget udbredte i alle store byer i Sydkorea både i protest imod USA og mod regeringen.

Med så mange alvorlige uløste problemer i Korea og den altoverskyggende fare for en ny og endnu mere grusom krig i Korea og Østasien, er der således mere end nogen sinde brug for en Venskabsforening med Korea i Danmark og mange andre steder i verden. En venskabsforening, der kan sættes fokus på realiteterne og afsløre de mange på løgne og fordrejninger, der spredes om Korea af den vestlige presse. Det er også vigtigt at analysere og afsløre USA-imperialismens reelle hensigter på den koreanske halvø. Det er et område, hvor der

hersker stor uvidenhed i vores del af verden. Det skal ikke lykkes USA alene at sætte dagsordenen omkring Koreaspørgsmålet.

Ny modgang, men denne gang uden effekt

På den hjemlige scene i Danmark oplevede Venskabsforeningen igen i 2006 angreb og afstandtagen til foreningen fra dele af venstrefløjen. Venskabsforeningen havde siden 1991 deltaget i samarbejdet om at arrangere Socialistisk 1. maj på Blågårds Plads i København. Men i 2006 fandt SUF og Enhedslisten København frem til, at Venskabsforeningen ikke længere var ”stuerene” til trods for loyal deltagelse i 15 år i dette stykke enhedsarbejde på venstrefløjne, som Venskabsforeningen også betragter sig som en del af. De 2 organisationer begrundede udelukkelse af Venskabsforeningen med en række uhyrlige påstand af værste Bush-skuffe om Nordkorea. Man påstod ligefrem, at Venskabsforeningens deltagelse skræmte nye og unge væk fra 1.maj-arrangementet. Da de 2 organisationer sad på 1.maj-arrangementet fik de deres vilje, men hvad de ikke havde regnet med, var at langt de fleste deltagende partier og organisationer også forlod dette 1.majsamarbejde i København. Herefter sidder SUF, EL, SFU Kbh. alene med arrangementet, der nu helt har ændret karakter.

Konflikten medførte en stor offentlig omtale med kritik og støtte til foreningen, men i modsætning til krisen i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne påvirkede den ikke medlemstallet negativt. Tværtimod var det svagt stigende.

I slutningen af 2006 blev en dansk dokumentarfilm om Venskabsforeningen og om konflikten i forbindelse med foreningens udelukkelse fra 1.maj-samarbejdet omkring Blågårds Plads i København offentliggjort i dansk TV i DR2 og senere i DR1. Filmen var produceret af den unge instruktør Christoffer Dreyer, der igennem et helt år fulgte foreningens arbejde tæt og som senere modtog en pris – Årets Gulddok 2007 - for dokumentarfilmen. Filmen hed ”En forening i modvind”, og gav som titlen antyder også en del både mod og medvind i offentligheden.

Fra dokumentarfilmen: En forening i modvind.

Venskabsforeningen sætter i de kommende år fokus på kravet om USA ud af Korea, en endelig fredsløsning og fredsaftale i Korea som erstatning for den eksisterende formelle krigstilstand efter
(fortsættes side 14)

SYNET PÅ NORDKOREA – ET KULTURSOCIOLOGISK KORREKTIV

I anledning af Venskabsforeningens 40-års jubilæum har Korea Bulletin interviewet Koreaeksperten seniorforsker kultursociolog Geir Helgesen fra NIAS – Nordisk Institut For Asien Studier.

Geir Helgesen

Korea Bulletin: Nordkorea har efter mange års konsekvent negativ omtale pådraget sig et blakket ry i vor del af verden. Man læser i aviserne at landets ledere er uberegnelige og ofte aggressive. Siden 2003 har der været ført forhandlinger om landets atomprogrammer mellem Nordkorea naboer Kina, Rusland, Sydkorea og Japan, samt USA, som spiller en afgørende rolle i hele Nordøstasien. Hvordan kan Nordkorea tillade sig at have et atomprogram, når der er problemer med at brødføde egen befolkning?

GH: Det var en stor mundfuld. Men lad os starte med det blakkede ry. Det er ikke forkert at sige at Nordkorea er et lukket land. Alene det faktum gør det jo nemt at spekulere i alskens uhyrligheder. Man ved meget lidt om forholdene i landet, og da uvidenheden om forholdene er ligeligt fordelt, er det selvfølgelig frit slag for spekulationer. I medierne beskrives Nordkorea ofte som et af de sidste kommunistiske lande, man skriver også at det er Stalinistisk, for at sætte trumf på, og så kan folk jo nok regne ud at det er slemt.

Men hvorfor er Nordkorea lukket? Svaret har både en historisk og en politisk dimension. Historisk var Korea ”rejen mellem to hvaler”, Kina og Japan. Man måtte altid forholde sig til de to overmægtige naboer, forsøge at

manøvrere således at man ikke blev opslugt, eller knust når hvalerne sloges. Én måde at forholde sig på var at lukke sig ude fra omverdenen, kikke indad og udvikle sit eget system. En anden måde var at alliere sig med én af giganterne, og på den måde sikre sin eksistens. Den politiske dimension hænger sammen med den historiske: Da Korea blev delt af de sejrende magter efter anden verdenskrig, reagerede Nordkorea både ved at vende sig indad, isolere sig fra omverdenen, og ved at alliere sig med de magter som man af geografiske årsager ikke kunne undgå at samarbejde med, Kina og Sovjet Unionen. Denne kombination af isolation og partnerskab var ikke uproblematisk men holdt fint indtil midt i 1980erne. Da Sovjet Unionen brød sammen i 1991, og Kina indførte markedsøkonomi, kom der ubalance i Nordkoreas udviklingsstrategi, og denne ubalance udviklede sig til en økonomisk og humanitær katastrofe.

Men tilbage til atomprogrammet. Hvordan kan et fattigt land tillade sig at kaste sig ud i et atom-eventyr, når de vel burde prioritere produktion af fødevarer til en hårdt prøvet befolkning? Igen er svaret ikke helt enkelt, men dog ikke mere kompliceret end at det er til at forstå. Nordkorea var i 1960erne og -70erne et temmelig højt udviklet industrialiseret land. Den gang var det kun Japan i den del af verden som havde et højere energiforbrug per indbygger, det traditionelle mål for udvikling. Landbruget var også højt udviklet. Det var mekaniseret, og især kunstvandings-systemet var imponerende. Takket være et vidt forgrenet kunstvandingsystem kunne det bjergrige Nordkorea, trods et ikke alt for venligt klima, producere tilstrækkeligt med fødevarer til eget forbrug. Man var dog klar over at afhængigheden af olieimport underminerede den uafhængighed man tilstræbte, og dette var årsagen til at man begyndte at forberede etableringen af atomkraftværker. Forsyningsikkerhed var det primære mål.

Korea Bulletin: Men hvad så med atomvåbnet, de kom vel ikke helt af sig selv? Hvorfor tror du Nordkorea har udviklet atomvåben?

GH: Atomvåben er jo en fristende løsning for små lande med en vis teknologisk kapacitet, og de har nok stået på Nordkoreas ønskeliste i mange år. De amerikanske styrker i Sydkorea havde og har(?) jo atomvåben, og for Nordkorea gjaldt det om at finde den rigtige balance i styrkeforholdet. Men det var ikke før USA optrappede presset på Nordkorea at man satte fart i udviklingen af dette frygtelige våben. Uanset hvordan man ser på deres beslutning om at udvikle a-våben er det en kendsgerning at netop disse våben var en afgørende faktor for at USA valgte at mødes til direkte forhandlinger med Nordkorea. Det skete i Berlin sidste år, og derefter

har udviklingen gået relativt hurtigt i en positiv retning. Dette tyder altså på at Nordkoreas vurdering var korrekt: nemlig at deres overlevelse hænger sammen med om de kan forhandle ud fra en relativ styrkeposition. Det ku' de, og nu må vi så håbe at parterne i de såkaldte seksparts forhandlinger formår at konstruere en så god og holdbar aftale at Nordkorea beslutter sig for at afskaffe den atomare afskrækkelse.

Fra 6-partsforhandlingerne i Beijing om atomsagen i Korea

Det indledende spørgsmål, om Nordkorea er uberegneligt og aggressivt kan, mener jeg, bevares negativt. Hvis man betragter udviklingen gennem de seneste mange år kan man sige at Nordkoreas udenrigspolitik har reflekteret den til enhver tid rådende internationale situationen. Positive toner fra USA, og fra Sydkorea, er besvaret positivt. Negative toner, og trusler, er bevaret med samme mønt. Det var således den aktivistiske udenrigspolitik især i G.W. Bush første præsidentperiode, hvor man mente at demokrati og menneskerettigheder skulle indføres med sværd i hånd, og hvor netop ”regime-change” i Nordkorea stod højt på USA’s dagsorden, som fik Nordkorea til at tage skridtet ind i kredsen af lande med atomvåben.

Korea Bulletin: Det er altså USA som er den skyldige, ikke Nordkorea?

GH: Så enkelt kan man nok ikke formulere det. På den ene side er det USA som dominerer på den internationale scene, og dermed svinger taktstokken i forhold til andre lande. Som jeg nævnte før, vil en aggressiv amerikansk udenrigspolitik ofte afføde aggressive svar. Dette gælder i høj grad Nordkorea, som sætter selvstændighed og uafhængighed højt, og har været i krig med amerikanske styrker, en krig som fortsat er uafsluttet i det man har en våbenhvileaftale, men indtil nu ikke en fredsaftale mellem parterne. USA har som bekendt tropper i Sydkorea, og den 38 breddegrad er stadig en spændt frontlinie. At man i Nordkorea føler at USA udgør

Svært bevæbnede amerikanske soldater i Sydkorea patruljerer her langs den spændte frontlinie til Nordkorea.

en trussel er ikke underlig, og efter især krigen i Irak har denne trussel fået ny kraft.

Men som alle andre lande i denne verden må Nordkorea jo indse at de på godt og ondt er forbundet med omverdenen. Og deres udenrigspolitik må nødvendigvis bestå i et forsøg på at navigere i forhold til denne omverden, som de kun har ringe indflydelse på. Dette er vilkårene for de fleste lande, uanset styreform. Hidtil har overskriften for Nordkoreas udenrigspolitik været overlevelse, deraf den kraftige prioritering af forsvaret på bekostning af andre sektorer. Fremover vil det blive nødvendigt at omprioritere således at landets komparative fordele kan blive udnyttet, hvilket er en forudsætning for at landet får gang i økonomien og kan fortsætte en udvikling som tegnede fint indtil midt i 1980erne, men som siden stort set har gået i stå. For at sige det lidt firkantet, så har Nordkorea absolut ikke råd til at opretholde fjendskabet med USA, eller den fortsatte kamp om den legitime koreanske identitet med Sydkorea. Dette hører fortiden og den kolde krig til, nu drejer det sig om at finde tilbage til udviklingssporet, ikke det spor man var på inden udviklingen gik i stå, men et spor hvor bæredygtighed får en høj prioritet. Landets energisektor skal moderniseres, på en bæredygtig måde, det samme gælder produktion, transport, landbruget, boligsektoren og andre væsentlige samfundsøkonomiske sektorer. Man har ambitioner om at kaste sig ind i den digitale tidsalder, måske er det én vej at gå, men der er givetvis også andre veje. Og uanset hvilke veje man vælger, så må dette ske i forhold til den omliggende verden. Man vil ikke kunne overleve uden stærkt forbedrede relationer til omverdenen.

Det vil ikke være nemt at sadle om, hverken indenrigspolitisk eller i udenrigspolitikken. På hjemmefronten har man en befolkning og et politisk system som er gearet til, opdraget til, eller skolet, om du vil, til at holde ud, til at klare sig en ulige overlevelseskamp med verdens eneste supermagt snerrende udenfor fædrelandets grænser. Og på ”ude-fronten” har man været vandt til at håndtere relationerne i forhold til om det drejede sig om ven eller fjende, om de kom fra rød eller blå

stue. Den aktuelle situation er langt mere kompliceret, men byder også på en hel del nye muligheder. Det er, tror jeg, Nordkorea ved at finde ud af, hvorfor jeg mener at Nordkorea nu lægger op til temmelig store forandringer både på hjemme- og ude-fronten. Det vil være tragisk hvis omverdenen, og det er først og fremmest USA og Sydkorea jeg her tænker på, men også EU, herunder selvfølgelig også Danmark, vender det døve øre til de positive signaler som kommer fra Pyongyang. Eller værre endnu, bevidst eller ubevidst fejltolker signalerne, og fortsætter at opfatte Nordkorea som fjendeland. I så fald vil Nordkorea sikkert kunne overleve, men forandringerne vil udeblive, spændingen i regionen vil fortsætte, hvilket nogle mørke kræfter på hver side af demarkationslinien måske vil glæde sig over. Befolkningen på den koreanske halvø vil derimod fortsat skulle leve med truslen om krig, og de muligheder der ligger i et udvidet samarbejde i Nordøstasien vil endnu en tid forblive uførløst.

Korea Bulletin: Hvad er, efter din vurdering, de væsentligste forhindringer for en fortsat positiv udvikling på den koreanske halvø?

GH: De temmelig voldsomme politiske skift i de lande som spiller en afgørende rolle for om udviklingen vil fortsætte positivt eller gå i baglås, her tænker jeg på USA, Sydkorea og Japan, har været en stor udfordring for Nordkorea. Skiftet fra Clinton til Bush var et chok for nordkoreanerne, ligesom også skiftet fra Roh til Lee i Sydkorea medførte et voldsomt tilbageskridt, set med nordkoreanernes øjne. I Japan var Koizumi tæt på at etablere en pragmatisk linie i forholdet til Nordkorea, medens hans efterfølger Abe valgte at udnytte de beklagelige nordkoreanske kidnapninger af japanske statsborgere til det yderste for egen politisk vindings skyld. Disse eksterne politiske skift har givet voldsom genlyd i Nordkorea. Man må håbe at Pyongyang bliver bedre til at håndtere sådanne begivenheder på den internationale politiske scene i fremtiden. Når Nordkorea overreagerer på lederskift i lande med demokratiske valg så cementerer de faktisk deres ikke-demokratiske image. Eller, som kultursociolog vil jeg sige at de demonstrerer en utilstrækkelig evne til at forholde sig konstruktivt til en foranderlig omverden.

En anden og ganske uhyggelig mulig forhindring for en positiv udvikling på den koreanske halvø er at de politiske kræfter som står våbenindustrien nær i USA får held til at fastholde Nordkorea som en farlig fjende som kan begrunde fortsat militær oprustning. Det er ikke fordi jeg tror at disse mennesker er decideret onde, men jeg har en fast overbevisning om at "money talks" i sådanne kredse, og uden egentlige fjender med en

alternativ politik og ideologi, et omfattende militær og avancerede våbensystemer kan det jo være vanskelig at argumentere for stjernekrigsprojektet, eller hvad man kalder dette uhyggelige projekt i vore dage.

Korea Bulletin: Hvad så med venskabsforeningens rolle. Har du noget at sige om os?

GH: Det er jo imponerende at I har holdt ud i alle disse år. Jeres solidaritet med det Nordkoreanske folk i gode som onde tider må man tage hatten af for. I en, set fra Pyongyang, stort set fjendtlig verden har I sammen med andre venskabsforeninger udgjort et internationalt netværk af venner og sympatisører. Men jeg synes jo nok at I har været lovligt loyale i forhold til styret i Pyongyang. I kunne jo, som rigtige venner, en gang i mellem sige dem nogle sandheder. Jeg tror at lederne i Pyongyang har manglet og mangler et kritisk modspil. De tænker alt for meget, ligesom Bush og hans folk i USA, at enten er du med os, eller også er du mod os. Dette kunne måske tænkes ind i jeres aktivitetsplaner de næste 40 år? Hermed er bolden givet op.

**STØT
NORDKOREA-
INDSAMLINGEN**
Danske Bank Giro 5 25 22 45

STØT NORDKOREAINDSAMLINGEN GIRO 5 25 22 45

Venskabsforeningens formand Anders Kristensen overrækker her længe savnede Vestas-reservedele til arbejdere fra vindmøllestation i Unha-ri i 2003. Reservedele var doneret af Nordkoreaindsamlingen giro 5 25 22 45.

Siden 1997 har Venskabsforeningen Danmark - Den Demokratiske Folkerepublik Korea kørt en humanitær hjælpeindsamling til befolkningen i det nordlige Korea. Nordkoreaindsamlingen koncentrerer sig i de første år om egentlig nødhjælp som frø, kartoffelstiklinger, medicin og reservedele til ødelagte vindmøller. Det var under de vanskeligste år med hungersnød i Nordkorea. De seneste år har indsamlingen og Venskabsforeningen indgået venskabsaftale med landsbyen Unha-ri i Onchon i Sydpyonganprovinsen om, at det primært er der indsamlingen leverer sin humanitære bistand. Bistand gives hovedsageligt til dag- og døgnbørnehaven i byen. I de seneste år har Nordkoreaindsamlingen leveret legetøj, ny gulvbeklædning, træ til reparation af børnehavens tag, undervisningsudstyr og udstyr til stabilisering af den ellers ustabile elforsyning.

Nordkoreaindsamlingen giro 5 25 22 45 er en lille indsamling, der hovedsageligt baserer sig på bidrag fra Venskabsforeningens medlemmer og venner af foreningen. Men bidragene til børnene i Unha-ri gør meget stor nytte og fungerer også som en konkret solidaritetshandling overfor det koreanske folk. De indsamlede beløb går ubeskåret til Koreas folk. Næste donation til landsbyen Unha-ri vil blive overrakt under Venskabsforeningens kommende besøg i Korea i september 2008. Målet er her at indsamle 2000€ svarende til ca. 15.000 kr.

Du opfordres også til at give et bidrag – stort eller småt – til:

NORDKOREAINDSAMLINGEN

GIRO 5 25 22 45

Tordenskjoldsgade 14, 1., 1055 København K.

Girokort kan fås tilsendt. Henvendelse se bagsiden

Venskabsforeningens Nordkoreaindsamlingen overrækker her gaver til Børnehaven i Unha-ri. Gulvbelægning var tiltrængt.

NAENARA

Officiel hjemmeside fra Den Demokratiske Folkerepublik Korea

Her finder du flere koreanske tidsskrifter på engelsk og andre sprog samt mange fakta om politik, historie, kunst, presse, genforeningssagen, turisme, IT og Koreas udenrigshandel.

Gå ind på: www.kcckp.net/en/

Fortsat fra side 10:

.....våbenhvilen efter Koreakrigen fra 1953, et atomvåbenfrit Korea, samt genforening af Korea på basis af implementeringen af Nord-Syd Fælleserklæringen fra 2000 og 3. oktober 2007 Erklæringen og præsident Kim Il Sung's forslag fra 1980 om en Nord-Syd Konføderationsdannelse. Samtidig støtter vi den socialistiske opbygning i Nord i Den Demokratiske Folkerepublik Korea under ledelse af Koreas Arbejderparti og dets leder kammerat Kim Jong Il. Vi lægger vægt på, at det koreanske folk i nord selv opbygger og udvikler deres socialistiske Korea på deres måde og uden fremmed indblanding og pres.

Foreningen arrangerer stadig venskabsrejser, fortsætter med NORDKOREAINDSAMLINGEN Giro 5 25 22 45, udgivelse af KOREA BULLETIN og deltagelse i fælles politiske og kulturelle arrangementer og afholder medlemsaktiviteter. På samme tid udsendes udtalelser og kommentarer om situationen i landet.

Med andre ord fortsætter Venskabsforeningen Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea med at styrke venskabet med Koreas folk og solidariteten med den kamp de fører for socialistisk opbygning og for en uafhængig og fredelig genforening af landet samt sikring af freden på en atomvåbenfri Koreahalvø.

SOLIDARITET MED NORDKOREA – HVORFOR DOG DET?

Jørgen Petersen

*Af Jørgen Petersen,
formand for Kommunistisk Parti*

Har du virkelig været i Nordkorea flere gange? Det er der mange der med stor undren har spurgt mig gennem årene. Når jeg efterfølgende fortæller om landet og mine indtryk mødes jeg ofte med en blanding af undren og forbavselse. Der er simpelthen mange danskere der kender alt for lidt til Nordkorea i dag.

Der er stort set aldrig en faktuel artikel om Nordkorea i de danske medier. Når landet omtales er det oftest artikler der er snittet til på en sådan måde at man får alle de fordomme bekræftet, som siden Nordkoreas befrielse, har flydt i en lind strøm fra CIA. Det er så som så med sandhedsværdien. Reel oplysning er en mangelvare. Det er en kæmpe udfordring for Nordkoreas venner i Danmark. Derfor blev jeg glad for tilbuddet om at bidrage til dette lille festskrift i anledning af Venskabsforeningen Danmark - DDF Koreas 40 års jubilæum.

Med det nuværende styrkeforhold i klassekampen er der mere end nogensinde brug for venskabsforeningen og dens arbejde. Venskab forpligter! Venskabsforeningen Danmark - DDF-Korea har nu i 40 år levet op til denne forpligtelse og har – ofte i massiv modvind – holdt fast i betydningen af at sikre at der også i Danmark kan spredes reel og saglig information om Nordkorea og konsekvensen af den brutale blokade som USA har lagt omkring landet. Derfor er der god grund til at lykønske venskabsforeningen og sige tak til alle der gennem fire årtier har ydet en indsats.

Da Sovjetunionen blev opløst og den socialistiske lejr i Europa faldt sammen holdt Nordkorea fast. Fra den ene dag til den anden forsvandt grundlaget for en meget stor del af Nordkoreas udenrigshandel. Fra den ene dag til den anden blev konsekvenserne af USA's blokade katastrofale. Samtidigt blev landet ramt af voldsomme naturkatastrofer gennem flere år, som ødelagde høsten og frugtbar landbrugsjord. Afsavn og sult blev hverdagen gennem flere år. Den internationale nødhjælp var utilstrækkelig.

På trods af en uendelig strøm af forudsigelser forblev DDF Korea et stabilt styre. Der udviklede sig ikke en politisk opposition. Folket stod sammen og kæmpede under svære odds.

Man skal ikke tage fejl. Det skyldes ikke at landet er en stor fangelejr, som USA påstår. Minderne fra Koreakrigen er levende. Nordkoreanerne kender bedre end nogen hvad det vil betyde hvis landet kollapser og USA kan rykke ind og overtage den reelle kontrol med landet. Koreakrigen kostede millioner af koreanere livet og betød at titusinder af familier blev skilt fra hinanden.

Korea har grænser til både Kina og Rusland i Nord og mod syd Japan.

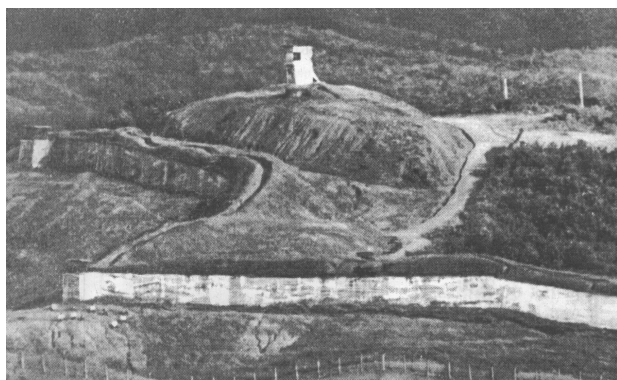
Den Koreanske halvø er vel nok i dag det eneste sted på kloden hvor betingelserne fra den kolde krig stadig lever i bedste velgående, på trods af at der i hele det koreanske folk er et dybt ønske om national forsoning og genforening. Men det forhindres fortsat af USA, som har en strategisk interesse i en opdeling af Korea som muliggør at USA kan have både atomvåben og en større militær styrke udstationeret på sine baser i Sydkorea.

Blot et blik på en globus fortæller om Nordkoreas strategiske placering, med grænser til både Rusland og Kina. Derfor har det siden oprettelsen af DDF Korea været en permanent bestræbelse for USA at vælte landets regering og sikre sig kontrollen med hele den koreanske halvø. Igennem alle disse år har USA haft et dobbelt formål. På en og samme tid har man ville eliminere Nordkorea og dets regering, fordi landet har nægtet at danske efter USA's ønsker. Samtidigt har USA en stor interesse i at fremrykke sine baser og atomstyrker til Kinas og Ruslands grænser. Nordkoreas kamp er således ikke alene en kamp for retten til selv at vælge sin egen kurs. Det er også en kamp for fred og afrustning på hele den koreanske halvø. En kamp hvor USA gennem sin afpresning og vedholdende trusler har tvunget Nordkorea til at bruge store ressourcer på militæret.

Alternativet for Nordkorea var at ende som Irak. Hvis USA troede man kunne vinde en let sejr, så var de amerikanske styrker rykket ind for længst. Præsident Bush har gennem årene brudt alle aftaler med Nordkorea og endte med at placere landet på listen over slyngelstater. Han har gentagne gange truet med militære angreb, også med atomvåben. Det er der god grund til at huske på, når man læser om USA's krav om at Nordkorea indfører "demokrati".

Under koreakrigen omdannede USA den koreanske halvø til et slagtehus. Mange danskere kender historien om Stalingrad og det sovjetiske folks heroisme under den anden verdenskrig. Kun få kender sandheden om Koreakrigen.

Amerikanerne kastede flere bomber over Nordkorea end der var brugt i 2. Verdenskrig!! I landets hovedstad var der ikke en bygning tilbage, da våbenhvilen trådte i kraft. Den brutalitet som USA anvendte lå ikke på nogen måde tilbage for den nazisterne havde anvendt under 2. verdenskrig. Siden har USA forsøgt at sulte Nordkorea i knæ. Der er ingen grund til at tro på USA's falske bekymringer for demokrati og menneskerettigheder i Nordkorea.

Udsnit af betonmuren, der deler Korea på tværs fra kyst til kyst.

Der er kun få danskere der ved at den koreanske halvø' er delt på tværs af verdens største mur, der løber fra kyst til kyst. Den er bygget af USA for at forhindre enhver kontakt mellem befolkningen i nord og syd. I et halvt århundrede kunne man ikke rejse mellem nord og syd. Man kunne ikke skrive til sin familie eller ringe. Al kommunikation var afbrudt – af USA.

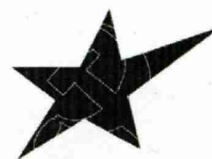
I årtier har USA brugt alle midler for at vinde kontrol over Nordkorea. Gennem årene har USA bevilget hundreder af millioner af dollars til amerikanske organisationer, der sammen med CIA, har arbejdet for at vælte landets lovligt valgte regering.

Efter at Nordkorea har afviklet sit atomprogram har USA lovet at fjerne Nordkorea fra listen over "slyngelstater". Det er en sejr for Nordkorea. Men der vil ikke stoppe USA's ønsker om at tage kontrol over hele den koreanske halvø.

Kampen for en fredelig genforening af det delte land vil fortsætte indtil hele det koreanske folk lever frit og selv kan bestemme hvilken vej det vil følge. Indtil det sker, er der brug for en styrket solidaritet og et vedholdende oplysningsarbejde, også i Danmark. Jeg er overbevist om at venskabsforeningen – i samarbejde med alle Nordkorea venner i Danmark, vil påtage sig denne vigtige opgave.

Venskabsforeningen
Danmark-Den Demokratiske Folkerepublik Korea
ønskes tillykke med 40-årsjubilæet.

Vi støtter jeres kamp for en fredelig genforening og opbygning af socialisme i DDF Korea og kravet om USA's tilbagetrækning fra Koreahalvøen.

Med kammeratlig hilsen
Kommunistisk Parti

OM KOREAKRIGENS UDBRUD:

DA KRIGEN BRØD UD HAVDE DEN ALLEREDE VARET ET ÅR

Af Anton Nielsen, murersvend og formand for Horserød-Stutthof Foreningen og FIR samt politisk skribent.

Anton Nielsen ses her sammen med en officer fra Korea Folkehær i Panmunjom i november 1997.

Anton Nielsen har sendt Venskabsforeningen Danmark - DDF Korea kapitel 25 i hans endnu ikke udgivne bog "Det skete i vor tid" om Koreakrigens udbrud. Det er samtidig Antons bidrag til Korea Bulletins særnummer, der udkommer i anledning af Venskabsforeningens 40-års jubilæum. Anton Nielsen har sendt foreningen og Koreas folk de varmeste solidaritetshilsner i anledning af 40-årsdagen og 60-årsdagen for grundlæggelsen af DDF Korea. Anton har besøgt Korea i 1997 og har ofte skrevet om den politiske udvikling i Østasien. Anton er medlem af Venskabsforeningen.

De vestlige medier var fra starten grumme enige om, at Korea-krigen startede med Nordkoreas uprovokerede angreb på Sydkorea den 25. juni 1950. Man åd de amerikanske og sydkoreanske løgne råt. Ingen - ud over enkelte vestreorienterede blade og kommunistiske aviser - stillede så meget

som et lille bitte spørgsmålstegn. Krigen første offer er som bekendt sandheden.

Den vestlige presses ensidige stillingtagen til Korea-krigen, understregede denne pinlige sandhed endnu engang.

Man ikke så meget som forsøgte at undersøge forholdene. Det var ikke nødvendigt, man vidste alt om, hvordan det stod til i Korea. Man havde jo sine kilder – i Pentagon. Og dér – i Pentagon - var man ikke i tvivl om, hvem "angriberen" var.

At krigen faktisk begyndte et år før det påståede nordkoreanske angreb på Sydkorea, vidste man intet om, sagde man, og i øvrigt var man også helst fri for at vide noget, som kunne ændre på den vedtagne vestlige "sandhed". Det er fortsat holdningen i skrivende stund mere end 50 år efter, hvor en ny amerikansk tiltæltet kampagne truer Nordkoreas sikkerhed og fylder avisernes spalter med udokumenterede påstande, der skal legitimere nye provokationer.

Genoprettelsen af staten Korea, efter mere end 40 års japansk besættelse, blev vedtaget af USA, Storbritannien og Kina på Kairo-konferencen i 1943. Det gentoges på Potsdam-konferencen i 1945, hvor Sovjetunionen tilsluttede sig, og blev yderligere bekræftet på en konference i Moskva i december 1945, hvor man opsatte række betingelser for de allieredes optræden på den koreanske halvø. I paragraf to i dette papir slås det fast:

" ... for at hjælpe til med til uddannelsen af en provisorisk koreansk regering og for at udarbejde de nødvendige forudgående bestemmelser, skal der etableres en fælles kommission bestående af USA's kommando i Sydkorea og for sovjetkommandoen i Nordkorea. Under forberedelsen af disse forslag skal kommissionen konsultere de koreanske demokratiske partier og sociale organisationer."

Det fremgår af papirerne fra dengang, at den zoneinddeling, der hentydes til, og som altså allerede var en kendsgerning på dette tidspunkt, stammer fra "general Ordre no. 1 af anden september 1945" til den japanske regering, "der befalede de japanske tropper, der befandt sig nord for den 38. nordlige breddegrad, at overgive sig til Den Røde Hær. De, som stod syd derfor, til amerikanerne." Så tilfældig var zoneinddelingen. Den svarede ikke til nogen naturlige geografiske eller andre skillelinier.

Fælleskommissionen – USA og Sovjetunionen – trådte sammen i januar 1946. Man var uenige fra starten. Man var uenige om definitionen på demokrati, og ikke mindst var man uenige om, hvilke koreanske partier og folkelige organisationer, man skulle konsultere.

Dette afstedkom en brevveksling mellem USA's ambassadør i Kina, general Marshall, og Sovjetunionens udenrigsminister Molotov.

Efter russernes mening, var amerikanerne alt for villige til at samarbejde med partier, som saboterede Moskva-konferencens beslutninger og absolut ikke ville vide af nogen allieret overhøjhed, i hvert fald ikke når Sovjetunionen sad deri.

I skrivende stund er det umuligt at tage konkret stilling til disse påstande. Men der er ingen tvivl om, at baggrunden herfor er at finde i splittelsen i det koreanske folk, der var følgen af mange års undertrykkelse og japansk besættelse, og de der opståede modsætninger mellem kollaboratorerne, som samarbejdede med japanerne, og modstandsbevægelsens folk. En følge af disse modsætninger var, at tingene trak i langdrag og resultaterne udeblev. Det førte selvsagt til utilfredshed blandt koreanerne – ikke mindst mod den helt vilkårlige zoneinddeling.

Omkring den borgerlig/radikale dr. Kim Ku, der siden 1919 havde været i ledelsen af Koreas eksilregering og en af modstandsbevægelsens mænd, dannedes der nu en folkebevægelse, hvis mål var at få delingen ophævet og alle udlændinge ud af Korea.

Den trådte offentligt frem første gang, da amerikanerne i april 1948 proklamerede, at de ville lade afholde valg i Sydkorea.

I en erklæring af 23. april satte den ”nye” bevægelse sig imod afholdelse af valget, og fremlagde i stedet et firepunktsprogram, hvor man præsenterer sine krav i den øjeblikkelige situation:

- 1/ Bevægelsen er imod diktatur – også proletariats diktatur.
- 2/ Den er imod monopolkapitalisme, men for bibeholdelse af privat ejendomsret.
- 3/ Den er for oprettelsen af en fælleskoreansk regering efter valg i hele Korea.
- 4/ Den er for en tilbagetrækning af såvel sovjetiske som amerikanske styrker efter fælles aftale.

USA's mand tager magten og splitter Korea.

Valget blev afholdt alligevel. Det blev en stor ”sejr” for de konservative og reaktionære kræfter, da alle progressive partier og bevægelser boykottede valget. Valget førte til voldsomme uroligheder, som tiltog i omfang, da reaktionen, under Syngmann Rhees ledelse, efter valget - den 15. august 1948 – proklamerede ”Republikken Korea”, og samtidig erklærede, at den havde myndighed i hele Korea.

Nordkoreanernes svar blev oprettelsen af ”Den Demokratiske Folkerepublik Korea,” den 9. september samme år, der ligeledes gjorde krav på at omfatte hele landet.

Der blev vedtaget en grundlov, som oprettede en nationalforsamling på 527 medlemmer, indbefattet 360 fra Sydkorea. Statsminister blev Kim Il Sung leder af modstandskampen mod japanerne.

Nordkoreas leder kammerat Kim Il Sung ses her sammen med Kim Ku i Nordkorea før ”valget” i Sydkorea i 1948.

Herefter erklærede russerne, at de ikke havde mere at gøre i Korea og trak deres tropper tilbage. Tilbagetrækningen var tilendebragt i december 1948.

En opfordring til amerikanerne, om at gøre det samme, blev besvaret med, at tiden endnu ikke var inde. De var nødt til at blive i landet, i det mindste indtil FN havde taget stilling til det koreanske spørgsmål, sagde de. Efterfølgende kom det til et regulært oprør i Sydkorea, som blev slået ned af hæren, mens de amerikanske tropper så på. Det var et indre koreansk anliggende, erklærede de, og de greb kun ind, når det gjaldt at beskytte amerikansk liv og ejendom.

Syngman Rhee og hans ”regering” tiggede og bad amerikanerne om ikke at følge russernes eksempel og trække deres tropper ud af Korea. De erklærede rent ud, at hvis det skete, ville deres dage som ”regering” være talte. Den – regeringen – kunne ikke selv klare de øjeblikkelige problemer, hvilket vakte nogen undren, da befolkningen i Sydkorea var mere end dobbelt så stor som den nordkoreanske befolkning. Henholdsvis 20 millioner imod 8 millioner.

Forklaringen kunne kun være, at den sydkoreanske regering stod svagt, fordi den havde den sydkoreanske befolkning imod sig.

USA holdt ud lidt endnu, mens de prøvede at stive Syngman Rhees regime af i håbet om, at den senere kunne stå på egne ben. Samtidig masede man på i FN for at få Sydkorea anerkendt, det blev det – men dog ikke enstemmigt.

Men det betød ikke noget for Syngman Rhees klike, som nu var i stand til at få økonomisk hjælp den vej rundt. I første omgang fik de 300.000.000 millioner dollar.

Nu var de to dele af landet faktisk i en uerklæret krigstilstand, som gav sig udtryk på mange måder, fordi de to systemer, der var under opbygning, byggede på hver sin politiske ideologi.

I 1949 (6/10) skrev den britiske avis ”Manchester Guardian” følgende herom:

”I Sydkorea er det lykkedes amerikanerne, at nedbringe fæstejorden fra 73 procent til 45 procent, hovedsagelig ved salg af jord, der havde været i

japansk eje. Jordreformen er imidlertid nu gået i stå på grund af det sydkoreanske regimes velvillige indstilling over for godsejerne.

I Nordkorea foretoges ligesom i Østeuropa gennemgribende jordreformer. I maj 1946 blev al jord, som havde tilhørt enten japanerne eller koreanske godsejere, eksproprieret og overladt til de oprettede bykomiteer, som skulle fordele dem mellem de 700.000 bønder, hvoraf de fleste indtil da havde været besiddelsesløse landarbejdere."

Fascisten Syngmann Rhee ses her i Seoul efter valget i 1948 sammen med den amerikanske general Hodge.

Om den forskellige udvikling i henholdsvis nord og syd skrev den danske journalist, Sven Tillge-Rasmussen i Politiken allerede i januar 1948:

"Den amerikanske besættelse af Korea har sandelig ikke været ufejlbarlig. Den har begået frygtelige dumheder. Fordi den var amerikansk? Fordi den søgte at undertrykke befolkningen?

Det indtryk man får, er snarere alt for smerteligt af menneskelig uforstand, fejl, kortsyn, irritation, tilbøjelighed til at dekretere og søge de gale medarbejdere i den hellige ro og ordens misbrugte navn – først og fremmest den gamle historie om en alt for sen erkendelse af, at de folkelige kræfter, der er blevet vakt og opstod under denne krig, umuliggør et tilbagefald til den gamle verden, og at de betegner en revolution, den vældigste til alle tider ..."

"General Hodge – kaldet helten fra Okinawa – kom i spidsen for sine tropper, for at lede besættelsen. Han blev en frygtelig skuffelse. Han har sikkert været en storartet soldat i kamp, men hvad viste han om koreanerne? At de var uden erfaring i at styre, og at de fleste ikke kunne læse eller skrive, det anede han måske. Derudover var det hele temmelig kaotisk.

Han og hans rådgivere var uden kendskab til landets og befolkningens historie. Det vigtigste var at holde ro og orden. Al modstand skulle passiviseres. Derfor lod han en række japanere blive i deres embeder. Det var utilgiveligt. Endnu værre blev det, da en japansk politistyrke, som han havde bevaret, skød ind i en demonstrerende menneskemængde.

Derudover skal nævnes, at han udnævnte et 11-mandsråd af koreanere. Til formand for "rådet" lod han udnævne en koreaner, som havde været rådgiver for den japanske besættelsesmagt. Det fjernede den sidste tillid til amerikanerne i den brede befolkning, og resulterede i trusler, baghold og strejker. Befolkningen kendte jo gennem slægtled til sabotagens kunst."

Det var der mange, som lærte noget af, men ikke general Hodge."

"Men var russerne klogere i deres zone?" spørge Tillge-Rasmussen og fortsætter: "der var den væsentlige forskel, at mens amerikanerne søgte at råde bod ved at hente nogen ældre koreanere hjem fra eksil, "importerede" russerne 30.000 koreanere fra Sibirien. De var i sin tid flygtet til Rusland, eller deres forfædre var flygtet. Der levede på dette tidspunkt omkring 800.000 koreanere i Sibirien.

Disse 30.000 koreanere var sovjetborgere, opdraget i sovjetmetoder og ideologisk loyale. Dermed havde russerne en koreansk-talende embedsmandsstand, så japanerne straks kunne sættes fra styret, arresteres og straffes. Også indfødte forrædere kunne øjeblikkelig udrenses. Russerne hædrede enhver, som var blevet forfulgt af japanerne. Mange japanske teknikere blev ganske vist bevaret i fabrikkerne, men de blev underlagt en koreaner. Japanske krigsfanger blev sat til at bygge veje."

Korstog mod kommunismen.

På dette tidspunkt blander den fra Kinas fastland forjagede Chiang Kai Shek sig i de koreanske problemer. Hans indblanding havde et ganske bestemt formål, nemlig at inddrage Sydkorea i hans kamp imod kommunismen. Da han måtte flygte til Formosa (Taiwan), udformede han et "manifest", hvis hovedindhold var fortsættelsen af kampen mod kommunismen til den bitre ende. Først fløj han til Filippinerne, hvis præsident Quirigo – en amerikansk marionet, der som Syngman Rhee kun holdt sig ved magten i ly af besættelsesmagtens bajonetter. Da han havde underskrevet, rejste Chiang Kai Shek videre til sin fascistiske ven, Syngman Rhee i Seoul, som med glæde tilsluttede sig det nye internationale korstog mod kommunismen. Dermed ændredes konflikten fra en national og begrænset konflikt til en international og ideologisk konflikt, som inden længe skulle blive en trussel mod selve verdensfreden.

Den 29. juni 1949 trak amerikanerne sig ud. Dog efterlod de 500 officerer som "instruktører og rådgivere". Derefter eskalerede kampene mellem nord og syd. De havde hele tiden fundet sted på guerillaplan, nu udviklede de sig til regulære militære sammenstød. Krigen var allerede en kendsgerning.

Syngman Rhee skrev i september 1949 til sin rådgiver i udenrigspolitiske anliggender, den amerikanske historieprofessor og officiel talsmand for Sydkorea i Washington, Robert Oliver bl.a.:

"Jeg føler, at det psykologiske øjeblik nu er inde, da vi må tage aggressive forholdsregler for at forene os med de loyale elementer i den kommunistiske hær i Nordkorea, og gøre op med de andre.

Vi vil drive Kim IL Sungs mænd op i bjergene og udsulte dem. Derfor må vor forsvarslinie forstærkes ved Tuman- og Jalu-floderne (Jalu danner grænse til Kina A.N.). Vi vil da være i en 100 procent bedre stilling ...

Vi vil alle roligt arbejde sammen, De og vore to ambassadører i Washington og New York, og vi her i Seoul og Tokio med det samme mål; at alle må enes om, at vi skal rydde op og bringe vort hus i orden. Brug den gamle vending, Churchill engang brugte: Giv os redskaberne, så skal vi nok klare jobbet."

Krigen allerede i gang.

Den følgende udvikling blev opsummeret således i Frit Danmark, august 1950:

"Ongjin-halvøen på Koreas vestside var fem gange på forskellige hænder i løbet af sommeren 1949, og sydkoreanerne hævdede, at de havde erobret en bjergformation nord for den 38. breddegrad den 25. juli. Samtidig gav misfornøjelsen med det feudale styre i Seoul og standsningen af jordreformen sig udtryk i en voksende partisanbevægelse i Sydkorea, der efterhånden kom til at omfatte 80.000 mand. Regeringen stod magtesløs, for også hæren viste sig på det tidspunkt upålidelig."

"Den 7. juli genfremsatte Nordkorea igen forslaget om valg i hele Korea, så man kunne komme splittelsen til livs. Men forslaget blev end ikke besvaret af den Sydkoreanske regering og krigen fortsatte.

Det er vigtigt at fastholde og huske, for det sætter de senere følgende fjendtligheder i det rette perspektiv. Krigen begyndte ikke den 25. juni i år (1950), men for et år siden. Den nu pågående offensiv er ikke en begyndelse men en fortsættelse i større målestok af, hvad der længe har stået på, og spørgsmålet om, hvem der begyndte, bliver derfor meningsløst – eller må stilles på en helt anden måde."

"Det bliver da et spørgsmål om, hvem der har ansvaret for den krigstilstand der indtrådte, da russerne og amerikanerne havde rømmet deres zoner. Det bliver et spørgsmål om de to zoners hele sociale og økonomiske politik, om den effektivitet de har udvist, og om deres evne og vilje til at skaffe sultende mennesker mad."

Amerikanerne prøvede i sidste øjeblik, at få Syngman Rhee-kliken til at genoptage nogle af de

lovede sociale reformer f.eks. jordreformen. Men det var for sent. Den sydkoreanske regering havde helt andre gøremål, som pressede sig på. Man gik til angreb på den interne politiske opposition. Den 14. marts 1950 blev 13 oppositionelle medlemmer af Sydkoreas "parlament" fremstillet i retten. Blandt de anklagede var nationalforsamlingens hidtidige vicepræsident Kim Yak Su. De skulle i princippet være beskyttet af immunitet, men blev ført ind i retssalen i håndjern og bundet sammen med reb.

De var blandt andet anklaget for følgende "forbrydelser":

De havde forsøgt at styrte regeringen ved at anklage den for underslæb.

De havde bekæmpet finanslovsforslaget i parlamentet.

Endvidere havde de forlangt en revision af forfatningen, således, at den indskrænkede præsidentens myndighed og udvidede parlamentets rettigheder, så regeringen blev ansvarlig over for parlamentet.

Men alvorligst af alt var, at de anklagede havde modsat sig "... at den sydkoreanske regeringens væbnede styrker foretog invasion i den nordkoreanske folkerepublik".

Men det ændrede ikke den amerikanske holdning til den såkaldte regering. Amerikanerne ville ikke lade deres "venner" i stikken. Man ville sikre sig, at Korea ikke blev totalt trukket ud af deres indflydelsessfære. Derfor begyndte en tiltagende diplomatisk aktivitet i og omkring Korea, samtidig med at den øverstkommanderende for US-Army i Sydkorea, General Roberts, fortalte New York Herald Tribune (5/6 50), at: "Der er 13 eller 14 amerikanere i hver koreansk division. De arbejder med de koreanske officerer. De lever sammen med dem ved fronten – ved den 38. breddegrad ... og er sammen med dem både under kampoperationer og under hvileperioder."

Den 19. maj 1950 fastslog lederen af den amerikanske hjælp til Sydkorea, Johnson, overfor bevillingskomiteen i "Repræsentanternes Hus", at "... 100.000 soldater og officerer i den sydkoreanske hær nu havde afsluttet deres uddannelse og er parat til at gå i krig, når det skal være."

I midten af juni kom den amerikanske krigsminister, som også hed Johnson, og formanden for den fælles generalstab, Omar Bradley, til Japan og holdt konference med McArthur. Kort efter besøgte den amerikanske udenrigsministers særlige udsending, John Foster Dulles, Sydkorea og besøgte fronten ved den 38. breddegrad.

Den 19. juni erklærede han over for den sydkoreanske nationalforsamling, at USA var "villig til at give al den moralske og materielle

støtte, sydkoreanerne behøvede i kampen mod kommunismen” – den kamp Syngman Rhee havde forpligtet sig til ved tiltrædelsen af Chiang Kai Sheks manifest.

Det var disse begivenheder, som var Nordkoreas motivering for at føre kampen til ende, som de sagde, inden det blev for sent Amerikanerne var jo begyndt at røre på sig.

FN misbruges som gummistempel af USA.

Den amerikanske beslutning om USA's militære deltagelse i Korea blev truffet den 26. juni 1950 – dagen efter krigens officielle start. Beslutningen blev truffet af Præsident Truman og hans udenrigsminister Dean Acheson. Forsvarsministeriet og den amerikanske kongres blev simpelt hen stillet over for en fuldbyrdet kendsgerning, som ikke lod sig ændre. Det samme gjorde FN, som senere kom til at lægge navn til USA's krig. Dengang som senere fungerede FNs institutioner desværre oftest som gummistempel, når USA's aggressive planer skulle føres ud i livet.

Korea-krigen skulle blive en ualmindelig brutal og blodig krig. USA fik afprøvet alt sit sidst opfundne militære isenkram, og så uden at blinke bort fra alle krigens love – skrevne som uskrevne. I juni 1952 bombede man de vigtigste dæmninger og el-værker i Nordkorea. Landet gik i sort i to uger, og resten af krigen havde man kun en brøkdel af den nødvendige strøm til rådighed.

I maj 1953 bombede man for første gang en række dæmninger nær ved Pyongyang. Angrebet ødelagde systemet med kunstvanding og dermed den livsvigtige

risproduktion. Samtidig fulgte store oversvømmelser, der fik katastrofale følger for hundredetusinder af fattige bønder.

Nazisterne havde gennemført et lignende angreb i Holland i 1944, som blev stemplet som en krigsforbrydelse ved krigsforbryderdomstolen i Nürnberg.

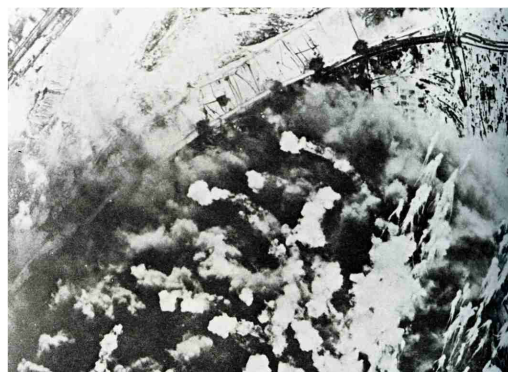
General McArthur truede flere gange med at bruge atomvåben, ikke blot mod Korea, men også mod Kina. Det blev dog stoppet, inden det kom så langt. Derimod brugte man såvel kemiske som bakteriologiske våben.

Behandlingen af krigsfangerne var også i strid med alle internationale konventioner. Mange blev tatoveret med antikommunistiske slogans, for at gøre det svært for dem at vende hjem. Admiral Joy skrev på et tidspunkt i sin private dagbog, at enhver der udtrykte ønske om at vende hjem ”enten blev tævet gul og blå eller dræbt.”

I 1952 nåede oplysningerne om massakrerne på de koreanske og kinesiske fanger på fangeøen Koje frem til verdensoffentligheden. Flere end 3000

fanger blev dræbt eller såret af deres amerikanske fangevogtere. Maskingeværer, rifler og andre mindre våben, håndgranater, bajonetter, ja endog flammekastere og tanks blev anvendt mod de ubevæbnede mænd.

”FN”-siden var ansvarlig for flere dødsfald og mere vold mod krigsfanger end modparten”, fastslog Lord Carver, tidligere chef for Storbritanniens forsvarsstab. Og han fortsatte: ”Selv om fangerne hos kineserne blev udsat for ”genopdragelse” af forskellige grader... var de bestemt meget bedre stillet i enhver henseende end dem, der var fanger hos amerikanerne.”

Pyongyang blev udsat for massivt luftbombardement.

Den 27. juli 1953 blev der indgået våbenhvile, og kampene blev indstillet Våbenhvilegrænsen – demarkationslinien – blev lagt ved den 38. breddegrad. Sådan er situationen stadigvæk nu mere end 50 år efter.

Krigen medførte store menneskelige og materielle ødelæggelser. Cumings og Haliday anslår i deres bog ”The unknown War”, at mindst tre måske fire millioner koreanere døde (ud af en samlet befolkning dengang på 30 millioner mennesker). Nordkorea mistede mere end to millioner civile og 500.000 soldater. De kinesiske tab anslås til omkring én million. USA mistede 54.246 soldater. Resten af de såkaldte FN-styrker 3.194 mand.

Cumings og Halliday skrev videre:

”Korea har været offer for en tragisk historisk uretfærdighed. Det var ved slutningen af anden verdenskrig det eneste land, der ikke var ansvarlig for aggression, der blev delt. Japan, der havde besat og annekteret Korea og angrebet dets naboer, blev ikke delt. Selv Østrig fik sin enhed tilbage, da den kolde krig gik i baggrunden i Europa. Grusomt af alt er påstande om, at Korea er ”en dolk rettet mod Japan”. Det er det stik modsatte af sandheden. Korea har aldrig angrebet et andet land. Tværtimod har det gentagne gange, været offer for angreb, besættelse og indblanding udefra.” Det er det fortsat.”

MOD IMPERIALISME OG KRIG

Henning Jakobsen

*Af Henning Jakobsen,
medlem af DKP og også medlem af
Venskabsforeningens bestyrelse*

Venskabsforeningen Danmark – Den Demokratiske Folkerepublik Korea fylder 40 år i oktober 2008. Denne artikels forfatter har dog kun været med i foreningen de sidste 10 år. Den relativt korte periode har dog både givet lærerige erfaringer fra arbejdet i foreningens bestyrelse og ikke mindst fra et delegationsbesøg i DDF Korea.

Den største trussel mod verdensfreden er utvivlsomt USA-imperialismen, inklusive dens filialer i EU og Japan. Nogle af imperialismens værste røverkrige blev ført mod det vietnamesiske folk under Vietnamkrigen og endnu tidligere mod det koreanske folk under Koreakrigen. Begge steder kæmpede arbejderklassen ikke kun mod imperialistisk indflydelse, men også for en ny samfundsorden baseret på solidaritet. I Vietnam måtte USA-imperialismen trække sig tilbage – og Vietnam blev genforenet i 1975. Anderledes gik det desværre i Korea, som blev delt ved afslutningen af anden verdenskrig. Efter tre års bitter krig i Korea blev der indgået en våbenhvile i 1953, som fastholdt delingen af Korea ved den 38. breddegrad. Nogen fredsaftale er det aldrig blevet til. I Sydkorea førte delingen til et marionetregime støttet af amerikanske bajonetter. I nord formåede man derimod at opbygge et solidarisk samfund, primært baseret på egne kræfter, men også med et tæt økonomisk og kulturelt samarbejde med både Østeuropa og Kina. Den europæiske kontrarevolution og de senere naturkatastrofer i

DDF Korea gør imidlertid, at solidaritet med Koreas folk er mere påtrængende nødvendigt end nogensinde før. Det gælder den politiske solidaritet med et land, som fortsat trues af imperialismen; det gælder en styrkelse af de kulturelle og mellemfolkelige forbindelser, som også kan være med til at bremse dæmoniseringen af DDF Korea og det gælder den økonomiske solidaritet, som ikke mindst Nordkoreaindsamlingen er med til at sætte fokus på herhjemme.

Fra 1. maj på Blågård's Plads. Venskabsforeningen var med her i årene 1991-2005

Arbejdet i Venskabsforeningen

Interessante og præcise oplæg om situationen i Korea, diskussioner af denne situation såvel som af foreningens aktiviteter, alt sammen holdt i en gemytlig og åbenhjertig tone præger foreningens medlems- og bestyrelsesmøder. Samtidig præges arbejdet i Venskabsforeningen af en høj grad af kontinuitet med fast deltagelse i 1. maj-arrangementer, K-festival og Verdensjulemarked. Senest har foreningen også deltaget i Danmarks Sociale Forum i 2007 og det bliver næppe sidste gang. Desværre er foreningen ikke selv herre over, hvilke arrangementer, deltagelse er mulig i. Det sås med ét af de 1. maj-arrangementer, som Venskabsforeningen gennem mange år trofast har deltaget i og endda været medarrangør af, nemlig Socialistisk 1. Maj, som Socialistisk Ungdoms Front og Enhedslisten København besluttede fra 2006 at udelukke Venskabsforeningen fra. Dette skete efter en smertelig og polariserende diskussion i arrangørkredsen; en diskussion som de to organisationer i øvrigt ikke inviterede Venskabsforeningen til – og som da også var en del af baggrunden for, at Socialistisk 1. Maj to år senere - i 2008 - udelukkende blev arrangeret af Enhedslisten Kbh. og SUF. Også solidaritetsarrangementer i udlandet deltager Venskabsforeningen gerne i, ikke mindst på DDF

Koreas ambassade i Stockholm. Denne artikels forfatter har selv haft mulighed for at deltage i en enkelt af foreningens venskabsdelegationsrejser til DDF Korea, en højst lærerig oplevelse, som på én gang er med til at rydde de fordomme af vejen om DDF Korea, som mediernes dæmonisering er med til at bibringe – og samtidig afdække de problemer, DDF Korea vitterligt slås med, ikke mindst pga. imperialismens forsøg på at isolere landet politisk og økonomisk. Har man tid, råd og mulighed, er en sådan rejse bestemt anbefalelsesværdig.

To skridt frem og et tilbage

De seneste års begivenheder giver god grund til optimisme på det koreanske folks vegne. Nord-Sydfælleserklæringerne (mellem Syd- og Nordkorea) fra juni 2000 og senest oktober 2007 om en udvikling hen imod fred og genforening i Korea peger selvsagt i den rigtige retning. Den evige amerikanske sabelraslen overfor verdens lande har dog naturligvis også givet bekymringer i denne periode. Og med USA's invasion i Irak i 2003 blev denne trussel for alvor tydeliggjort. I Korea var Irak-krigen utvivlsomt med til at sætte fart i DDF Koreas atomprogram, så DDF Korea i oktober 2006 kunne afprøve sin første atombombe. DDF Korea havde lært af Irak, fremgik det: Irak havde opfyldt USA's krav om afvikling af nogle af sine våbensystemer – og var efterfølgende blevet invaderet. En fejl, DDF Korea ikke ville begå. Imidlertid medførte prøvesprængningen kritik af DDF Korea, også fra dele af venstrefløjen. Meget af den kritik synes dog at blive gjort til skamme: DDF Korea har naturligvis ingen hensigter om at bruge atomvåben offensivt. De strandede 6-partsforhandlinger (mellem DDF Korea, Sydkorea, USA, Kina, Rusland og Japan) blev tværtimod hurtigt genoptaget, ikke mindst takket være en imødekommen af DDF Koreas krav om bilaterale samtaler mellem DDF Korea og USA samt mellem DDF Korea og Japan. Det førte allerede i februar 2007 til en 6-partsaftale om en udvikling skridt for skridt hen imod en varig fred på den koreanske halvø, herunder en normalisering af forholdet mellem DDF Korea og USA, atomnedrustning og en ophævelse af økonomiske sanktioner mod DDF Korea. Med indsættelsen af den nye reaktionære, USA-venlige præsident i 2008 i Sydkorea er det imidlertid et åbent spørgsmål, om det vil lykkes reaktionen midlertidigt at sætte det koreanske folks bestræbelser for forsoning og samarbejde i stå. På den baggrund er der således fortsat mange gode grunde til at styrke solidaritetsarbejdet med det koreanske folk. Det er og bliver et af de væsentligste indsatsområder i kampen mod imperialismen og krig.

Tillykke med de første 40 år

**Kampen fortsætter
Mod krig og imperialismen
For opbygning af socialismen
For et uafhængigt og genforenet
Korea**

**Danmarks Kommunistiske Parti
Forretningsudvalget**

Til lykke med 40 års solidaritetsarbejde!

Venskabsforeningen Danmark – Den Demokratiske Folkerepublik Korea er en af de gamle ege i den danske skov af international solidaritet.

Venskabsforeningen har været og er centrum for dansk solidaritet med det koreanske folks kamp for fredelig genforening, frihed og selvbestemmelse.

Det er en kamp, som vi føler os aktivt forbundne med, idet Cuba og DDF Korea på mange måder er i samme situation.

Så foruden et til lykke, skal der også lyde en tak for jeres bidrag til international solidaritet som i disse år søges undergravet og kriminaliseret.

De vil dele og herske.

Vi vil enhed og solidaritet

– og vi vil sejre!

Dansk-Cubansk Forening

KORTE NYHEDER FRA KOREA OG VENSKABSFORENINGEN MAJ - JULI 2008

Nyhedskronologi:

1. MAJ

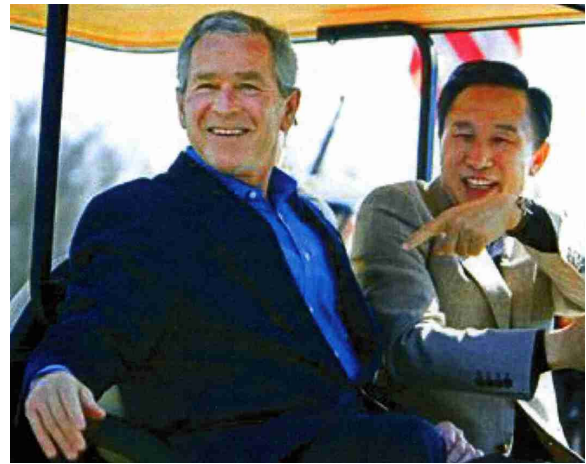
Venskabsforeningens bod hos Rød 1. Maj 2008 i København var velbesøgt trods vejret.

Traditionen tro var Venskabsforeningen igen på gaden 1. maj 2008 i København. Først blev der afholdt 1. maj åbent hus hos for formanden og hele eftermiddagen havde foreningen en velbesøgt bod hos Rød 1. maj i Fælledparken i København.

Også i Nordkorea blev majdagen fejret. Alle store virksomheder fik besøg af højtstående partirepræsentanter, ministre o.l., der holdt taler og fest i anledning af arbejderklassens internationale kampdag.

LEES USA-BESØG KRITISERET

Sydkoreas præsident Lee Myong Baks besøg i USA i slutningen af april 2008 blev kraftigt kritiseret i en ledende artikel i det førende dagblad i Nordkorea Rodong Sinmun den 3. maj 2008. Under Lees besøg hos præsident Georg Bush blev der talt om principperne for en tættere militæralliancen mellem Sydkorea og USA samt styrkelse af treparts militæralliancen mellem de to lande og Japan. Dette blev af den nordkoreanske avis kaldt særdeles farligt, at Lee tillader sig at forpligte Sydkorea til i endnu højere grad at blive underlagt USA's verdensstrategi. Også på det økonomiske område blev Lees besøg kritiseret, idet Lee overfor Bush havde rykket for en snarest mulig ratificering af frihandelsaftalen FTA mellem de to lande. Det endda selvom det er velkendt at FTA er meget upopulær i Sydkorea, og gør den sydkoreanske økonomi afhængig af markedet og økonomien i USA. Og endelig blev præsident Lees fortsatte udfald imod Nordkorea med det provokerende slogan "Ingen a-våben, åbenhed og 3000\$", som

Præsident Lee Myong Bak (t.v.) hygger sig her med sin amerikanske herre præsident G.W.Bush (t.h.) under besøg i USA i slutningen af april 2008.

refererer til Lees valgslogan om ensidig nedlæggelse af Nordkoreas atomprogram, åbning af Nordkorea og en levestandard på minimum 3000 US\$ årligt pr. indbygger i Nordkorea. Lee blev også kritiseret for at foreslå oprettelse af Nord-Syd forbindelseskontorer i henholdsvis Pyongyang og Seoul. Rodong Sinmun opfattede Lees USA besøg som et forsøg på endnu en uhyrlig ydmygelse af Nordkorea, og hån imod alt det Nord og Syd har opnået på vejen imod forsoning, samarbejde og genforening gennem de sidste 10 år. Avisen fandt videre, at Lee under sit USA-besøg havde afsløret, at han helt havde solgt sig til de amerikanske og japanske herre og kastet al koreansk værdighed overbord. I den ledende artikel blev Lees meget omtalte "praktisk diplomati" overfor Nordkorea også kommenteret som diplomati baseret på nationalt forræderi og udsalg af den koreanske nation til fremmede magter til fordel for egne personlige ambitioner.

NORDKOREA OG JAPAN MØDES

Den 7. juni 2008 mødtes repræsentanter for Nordkoreas og Japans regeringer i Beijing for første gang i lang tid. På grund af Japans meget fjendtlige Nordkoreapolitik, handelssanktioner og sejladsforbud eksisterer der er meget anstrengt forhold mellem de to lande. På dagsordenen var normalisering af forbindelserne mellem de to, samt japanske kompensation for krigsforbrydelser under den 40 år lange besættelse af Korea. Mødet kom i stand som led i implementeringen af 13. februar 2007 Beijingaftalen.

OPRØR IMOD LEE OG USA

Den 10. og 11. juni 2008 kulminerede det folkelige oprør imod præsident Lee Myong Bak og hans USA-venlige politik. Efter mange større og mindre demo'er i maj og juni samles over 100.000 mennesker til protest i Seouls gader. Demonstranterne talte over 1 million i hele

100.000 demonstrerer i Seoul imod regeringens tilladelse af amerikanske kødimport 10. juni 2008.

Sydkorea. Folkemasserne demonstrerede imod den nye handelsaftale med USA, der tillader import af amerikansk oksekød, der både ville ødelægge det sydkoreanske indre marked og der var eksempler på kogalskabinficeret kød. Protesterne var særlige kraftige, idet der i Sydkorea er en generel utilfredshed med den konservative Lee-regeringen bl.a. Flere steder udviklede demonstrationerne til med efterfølgende stearinlysdemo, hvor gaderne blev blokeret af siddende demonstranter.

En række fagforeninger og Demokratisk Arbejderparti stod bag ved demonstrationerne. Utilfredsheden skyldes også bl.a. store prisstigninger på dagligdagsvarer og privatiseringer. Lee ville kun få ca. 20% af stemmerne ifølge meningsmålingerne i dag. Protesterne førte senere på måneden til udskiftning af premierminister og flere andre ministre i den sydkoreanske regering.

Voldsom demonstration i Seoul 11. juni 2008 imod privatisering og prisstigninger.

NORD-SYD 8-ÅRS DAG NEDTONET

På grund af det nedkølede forhold mellem Nordkorea og højregeringen i Sydkorea blev 8-årsdagen for indgåelse af den historiske Nord-Syd Fællesaftale i juni 2000 ikke fejret med store fælles arrangementer i Pyongyang og Seoul. Derimod blev det eneste officielle Nord-Syd arrangement afholdt i feriecentret i Kumgang i Nordkorea den 15. juni 2008 under meget nedtonede former.

Venskabsforeningen markerede 8-årsdagen på et medlemsmøde i København den 11. juni 2008.

BILARBEJDERE STREJKER IMOD LEE

Det sydkoreanske LO KCTU stod den 4. juli 2008 i spidsen for en storstrejke på 114 virksomheder bl.a. Hyundai og KIA bilfabrikkerne samt Daewoo og Ssangyongs fabrikker. Strejkerne fandt sted som protest imod Lee Myong Bak-regeringen, der har planer om privatisering af store del af den offentlige sektor samt den nye frihandelsaftaler med USA, der tillader fri import af amerikanske oksekød og en nærmest total åbning af det sydkoreanske marked. Efterfølgende blev planlagte flere strejkeaktioner i løbet af juli.½

NORDKOREAS OL HOLD PÅ PLADS

Den 23. juli 2008 var Nordkoreas OL hold på plads med mere end 60 sportsfolk. Holdet tæller verdenskendte sportsfolk indenfor kvindefodbold, judo, vægtløftning, pistolskydning, boksning, bordtennis, maratonløb, gymnastik, brydning og svømning. I alt 11 sportsgrene vil Nordkorea stille op til under OL.

DDFK AFLEVERER ATOMRAPPORT

Sprængning af køletårnet i Nyongbyon Atomanlægget den 27. juli 2008 ca. 100 km nord for hovedstaden.

Den 26. juli 2008 afleverede DDF Korea en 60-siders detaljeret rapport om nedlukningen af atomprogrammet i Nyongbyon til Kina. Kina overdragede herefter kopier af rapporten til de øvrige parter i 6-partsforhandlingerne om den koreanske atomsag Sydkorea, Rusland, Japan og USA. Rapporten er udarbejdet som led i implementeringen af aftalen. 13. februar 2007 aftalen fra Beijing. Aftalen går ud på skridt-for-skridt lukning af Nordkoreas atomprogram til gengæld for energi- og anden økonomisk kompensation, normalisering af forholdet DDF Korea-USA og sikkerhedsgaranti, DDF Korea-Japan, fredsftale i stedet for våbenhvileaftale, ophævelse af sanktioner, m.v.

Dagen efter sprængte de nordkoreanske myndigheder det store køletårn på Nyongbyonværket i luften som et symbol på, at lukningen af anlægget var i gang skridt-for-skridt. Det skete under stor mediaopmærksomhed med mange udenlandske pressefolk tilstede under sprængningen.

USA's repræsentant i 6-partsforhandlingerne Christopher Hill udtrykte så stor tilfredshed med denne handling og rapporten, at han meddelte, at DDF Korea efter nogle dage ville blive taget af listen over onskabslande (lande der sponsorerer terrorisme!!!), flere handelsrestriktioner ville blive fjernet, mere brændselolie leveret og der ville blive taget indledende skridt til forhandlinger om diplomatiske forbindelser mellem DDF Korea og USA.

I en udtalelse fra Nordkoreas udenrigsministerium den 4. juli 2008 hedder det, at landet nu havde gennemført mere end 80% af sine forpligtelser om lukning af atomprogrammer ifølge Beijingaftalen. Nu forventer Nordkorea, at de øvrige parter i aftaler følger Nordkoreas eksempel og kommer i gang med at gennemføre deres forpligtelser. Talsmanden efterlyste, at USA's tale om fjernelse af sanktioner snart bliver til andet snak og han konstaterede, at de øvrige 5 parter tilsammen kun har gennemført 40% af det aftalte. Nordkorea er villig til at lade USA foretage verifikation af atomanlæg i Nord, men måtte først vise vilje til deres næste imødekommende skridt overfor Nordkorea ud fra princippet skridt-for-skridt og handling-for-handling.

UKLAR MELDING FRA RICE

Under sit officielle besøg i Sydkorea udtalte USA's udenrigsminister Condoleezza Rice den 28. juli 2008, at hun ikke var helt tilfreds med Nordkoreas atomrapport, og at hun ikke stolede på, at Nordkorea ikke længere havde atomvåbenambitioner. Hun krævede en total verifikation af rapportens rigtighed.

PROTEST IMOD PRÆSIDENT BUSH KOMMENDE BESØG I SYDKOREA

Demonstration i Seoul i styrtregn imod præsident Bush besøg i Sydkorea.

Nogle tusinde sydkoreanere demonstrerede den 3. august 2008 imod præsident Georg Bush forestående besøg i Sydkorea, der starter den 5. august. Befolkningen i Sydkorea er i forvejen

meget kritisk overfor USA på grund af oksekødsagen og KFA-aftalen der ødelægger Sydkoreas økonomi samt USA's støtte til den upopulære Lee-regering.

BESØG KOREA MED VENSKABSFORENINGEN

Røde Fane Lokomotiv Nr. 1 i Nordkorea på vej til Pyongyang med Venskabsforeningens delegation

**VENSKABSFORENINGEN
DANMARK – DEN DEMOKRATISKE
FOLKEREPUBLIK KOREA**

**ARRANGERER VENSKABS- OG
SOLIDARITETSREJSE TIL KOREA I 2009**

CA. 14 DAGE

PRISEN ER FAVORABEL

**KONTAKT VENSKABSFORENINGEN
FOR AT HØRE NÆRMERE.
SE TLF., MAIL, ADRESSE PÅ
BAGSIDEN AF DETTE BULLETIN**

SYDKOREA GRAVER GRUSOM FORTID OP

I mere end et halvt århundrede har myndighederne i Sydkorea og det amerikanske militær i landet holdt på en meget grusom hemmelighed: Flere hundrede tusinde sydkoreanere blev i sommeren 1950 myrdet af myndighederne alene på mistanke om at de var kommunister eller venstreorienterede sympatisører. Det drejede sig om mænd, kvinder og børn. Fængslerne blev samtidig tømt for både store og små kriminelle, der i tusindvis blev skudt og smidt i de samme massegrave.

Af Anders Kristensen, redaktør af Korea Bulletin

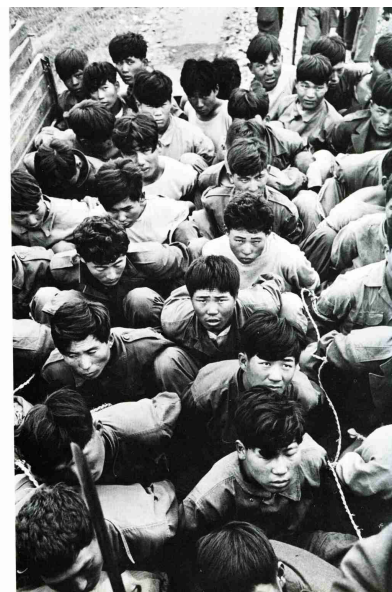
Tilfangetagede kvindelige landsbyboere og børn mistænkt for at have sympati for Nordkorea vej til en grusom skæbne.

I sommeren 1950, da Koreakrigen netop var brudt ud og Koreas Folkehær var på vej sydpå, skete nogle af historiens største krigsforbrydelser i Sydkorea. På blot få uger blev flere hundredetusinde uskyldige mennesker anholdt af Sydkoreas militær og politi, skudt og smidt i mindst 160 massegrave og forladede miner rundt om i Sydkorea. Det var mænd, kvinder og deres børn – alle mistænkt for at være kommunister eller venstreorienterede sympatisører, der ville hjælpe Koreas Folkehær på vej sydpå for at befri landet for amerikanske besættelse. Der var ingen rettergang. Blot folk boede i byområder eller i landsbyer, der var kendt som ”røde” områder blev de udpeget til udryddelse under den voldsomme anti-kommunistiske terrorbølge, som militærdiktaturet stod for støttet af USA. Ifølge Associated Press har endnu levende pensionerede amerikanske officerer,

der var vidner til massakrerne, nu sagt, at der var mange kvinder og børn blandt de henrettede. På samme tid blev Sydkoreas fængsler tømt for tusindvis af både store og små kriminelle, der alle blev skudt og smidt i de samme massegrave som de venstreorienterede, ”sympatisørerne” og landsbyboere.

Blodbadet foregik mens amerikanske soldater så på og fotograferede.

Afsløringen af denne grusomme historie er ikke helt ny. Under en tyfon i Sydkorea i sommeren 2002 dukkede historien op første gang fra det påtvungne hukommelsestab hos sydkoreanerne. Dengang blev de første massegrave blotlagt af naturens voldsomme kræfter. Derefter blev mange flere massegrave afsløret i Sydkorea i årene efter 2002.

Unge mænd i den sydkoreanske by Sunchon mistænkt for at være kommunister eller sympatisører på lastbil på vej til at blive henrettet den 28. juni 1950 3 dage efter Koreakrigens udbrud.

Sandhedskommission nedsat

En Sandheds- og forsoningskommission blev i Sydkorea nedsat i 2005 med det formål at afsløre hele sagens omfang og andre lignende grusomheder i Sydkorea op til og under Koreakrigen. Kommissionen blev nedsat under Sydkoreas daværende præsident Roh Moo Hyun, der i januar 2008 undskyldte massemordene, der blev begået af Sydkoreas daværende myndigheder. Han kaldte det ”en stor tragedie i vores moderne historie”, og ”en illegal handling begået af den daværende statsmagt”. Det skete ½som en af de sidste handlinger inden han gik af og den konservative USA-venlige præsiden Lee Myong Bak kom til magten i februar i år.

Syd Koreas tidligere præsident Roh Moo Hyun undskyldte i januar 2008 grusomhederne, som han kaldte ”en tragedie i moderne historie”, og ”en illegal handling begået af den daværende statsmagt.”

Fra Lee Myong Bak har man endnu ikke hørt sådanne undskyldninger.

Sandheds- og forsoningskommissionen i Sydkorea står for udgravning af massegravene, registrering af oftere og blotlægning af begivenhederne dengang. Lederen af kommissionen historikeren Kim Chon Doo oplyser, at mindst 100.000 mistede livet, mens det franske telegrambureau APF den 24. januar 2008 opgjorde det samlede antal myrdede sydkoreanske mistænkte venstre- orienterede til mindst 250.000.

Knoglerester fra hundredvis af henrettede er indtil videre blevet fundet, men forskere siger, at det kun er en brøkdel af det, der ligger og gemmer sig under jordoverfladen adskillige steder i landet. Med den statsfinansierede kommission er der nu blevet sat yderligere skub i opklaringsarbejdet. Kommissionen udgravede sidste år dele af fire massegrave ud af et anslået antal på hele 160 grave spredt ud over landet.

Glemte historie

I løbet af årtierne efter krigen, der varede fra 1950 til 1953, hvor Sydkorea blev styret af højrefløjssdiktaturer, blev ofrenes familier tvunget til at tie om de grusomme forbrydelser begået af Sydkoreas myndigheder.

Amerikanske militære rapporter om de blodige uger blev hemmelighedsstemplet, og Nordkoreas og de socialistiske lande og vestlige kommunistiske partiers version af begivenhederne blev afvist som løgne og kommunistisk propaganda.

- Min mor ødelagde alle billeder af min far af frygt for, at det skulle se ud som om familien var venstreorienteret, fortæller Ko Chung Ryol til kommissionen. Hendes far blev som 29-årig taget af politiet og henrettet.

- Min mor gjorde alt for at skille sig af med ting, der havde med hendes mand at gøre. Hun led helt forfærdeligt, fortæller datteren i dag.

Koreas Folkehær ankommer her til Daejeon sommeren 1950.

Da en britisk journalist, Alan Winnington, fra det britiske kommunistiske partis daværende dagblad Daily Worker (nuværende Morning Star) i sommeren 1950 ankom til en massegrav ved byen Daejeon sammen med nordkoreanske tropper og skrev om "voksagtige døde hænder og fødder, der stikker op af jorden," blev hans rapporter i avisen fordømt som en "forfalskning" af den amerikanske ambassade i London. Det skete på trods af, at rapporter fra CIA og det amerikanske militær beskriver henrettelserne i Sydkorea. Journalisten Winnington fik efterfølgende pådraget sig en alvorlig, men falsk sigtelse for bl.a. at hjælpe Nordkorea med afhøring af vestlige tilfangetagne tropper i Koreakrigen. En sigtelse der både undertrykte den højt besungne ”frie verdens pressefrihed” og samtidig tvang Winnington til landflygtighed i mange år i Beijing og efterfølgende i Berlin (DDR).

USA vidste det hele – USA gav tilladelse

Hemmelighedsstemplede amerikanske dokumenter er netop blevet frigivet og deklassificerede af Pentagon og USA's udenrigsministerium. De foreløbige opdagelser fra dokumenterne fra de hemmelige arkiver falder således også i tråd med udtalelser fra en historiker fra kommissionen Jung Byung Jon, der ifølge Time Magazine siger, at ”amerikanske officerer dengang intet gjorde for at stoppe blodbadet selvom de var tilstede. De tog endda billeder og skrev rapporter, som bl.a. nu dukker fra Pentagons hemmelige arkiver.” Blandt andet henviser Jung til et foto fra juli 1950 fra et henrettelsessted udenfor byen Daejeon, hvor man fandt omkring 7000 lig i en massegrav. Samme kilde har talt med en amerikansk pensioneret oberstløjtnant Frank Winslow (81 år), der har overværet massebordene. Han siger til Time Magazine, at han ikke har anger over det skete. ”Sydkoreanerne var ansvarlige for egne handlinger. Det var en suveræn stat. For mig har der aldrig været tvivl. Det var deres egen sag.” Denne udtalelse falder også i tråd med hvad USA's øverstkommanderende i Korea general Douglas

MacArthur dengang sagde om de blodige grusomheder. Han anså dem for "et internt anliggende", som USA "ville afholde sig fra at gøre noget ved.", selvom han kontrollerede Sydkoreas militær.

Da MacArthur i august 1950 blev bekendt med, at massemyrderier var begyndt at give negativ omtale af USA's krigsførelse, gav han USA's ambassadør i Seoul John Muccio besked om at henstille til det sydkoreanske militærdiktatur at foretage henrettelserne "så human som muligt" og helst i henhold til en lovparagraf.

Efter krigshandlingerne mellem Nord- og Sydkorea endte i 1953, tilskrev en rapport om krigsforbrydelser fra USA's militær alle de summariske henrettelser i Daejeon nordkoreanernes "morderiske barbari". Dette på trods af, at man i dag ved at der findes de mange fotos i Pentagons arkiver med blodbadscenerne dengang.

Fra Pentagons deklassificerede arkiver ved man nu også, at myrderierne fortsatte i efteråret 1950 efter, at Nordkoreas Koreas Folkehær havde trukket sig tilbage fra Sydkorea igen. Det blev endda så slemt, at britiske officerer med våben den 7. december 1950 forhindrede sydkoreanske soldater i at henrette en række sydkoreanere, der havde samarbejdet med Koreas Folkehær under dens ophold i Seoul i sommeren samme år. Det skete fordi disse endeløse blodbad fortsatte og gav USA og dens allierede store imageproblem. Man kunne ikke blive ved med at kalde det kommunistisk propaganda, når vestlige medier blev ved med at påstå noget andet.

Den amerikanske historiker Bruce Cumings siger om Daejeon-nedslagtningen, at "USA ikke blot har forholdt sig passivt, USA har gjorde alt for dække over begivenheden."

Husk Ro Gun-ri

Ikke kun havde USA kendskab til grusomhederne og havde set passivt til. I 1998 blev det ligeledes afsløret at medlemmer af USA's 7. kavaleri den 26.-27. juli 1950 begik massebord på en stor gruppe beboere – mænd, kvinder og børn – i landsbyen No Gun-ri da Koreas Folkehær var på vej mod byen. Massebordene sket under devisen hellere død end leve et liv under kommunismen.

Jernbanetunnelen hvorunder flere hundrede landsbybeboere fra No Gun-ri i juli 1950 gennet sammen og mejet ned af amerikanske soldater fra 7. kavaleri.

Da Koreas deling blev beseglet i 1948 ved etableringen af to selvstændige republikker i henholdsvis Nord ved Den Demokratiske Folkerepublik Korea og i Syd ved Republikken Korea blev det kommunistiske Koreas Arbejderparti forbudt i Sydkorea, mens det samme parti fik magten i Nordkorea. Men ikke blot blev det store kommunistiske parti forbudt i Sydkorea – alle progressive partier, organisationer, fagforeninger m.v. blev gjort illegale night over af det brutale Syngman Rhee militærdiktatur. Og allerede fra da af begyndte en voldelig undertrykkelse af alt og alle i Sydkorea, der blot mindede om noget venstreorienteret. Dette var optakten til de senere henrettelsesbølger.

Kommissionens fremtid

Sandheds- og forsoningskommissionen har mandat og bevillinger til at arbejde med den grusomme sag indtil udgangen af 2010. Men efter den nye konservative sydkoreanske regerings tiltræden er der allerede indløbet flere klager over manglende politisk støtte til kommissionens arbejde, og flere medlemmer af kommissionen mener ikke præsident Lee er særlig venligt stemt overfor kommissionens arbejde, og frygter derfor at blive kvalt af budgetnedskæringer.

Kommissionen arbejder videre at afsløre massehenrettelsesgrave, registrere navne og begivenhederne i forbindelse med massemordene. Kommissionen vil anmode USA's regering om ubegrænset adgang til alle amerikanske arkiver fra begivenhederne i 1950. En talsmand for kommissionen oplyser ifølge det svenske Proletären

i februar 2008, at dens afsløringer af massegravene overalt i Sydkorea kun er "en begyndelsen", og at "det vil tage år at fuldbyrde dette arbejde", og at han "håber kommissionen får lov til grave i alle sagens aspekter". Ved at afsløre sandheden håber kommissionen at "læge traumet og smerten for de sørgende familier".

En af dem, der samarbejder med kommissionen, er Lee Joon Yong. I 1950, da han var 25 år gammel, arbejdede han som fængselsvagt i Daejeon, hvor flere tusinde fanger blev henrettet. Med hænderne bundet på ryggen blev fangerne lagt på maven på kanten af 150 meter lange grave, skudt i nakken med rifler og derefter rullet ned i massegravene. Lee Joon Yong beskriver for AP, hvordan de henrettede blev pakket lag på lag. Han stod selv ved kanten af en af gravene, da en endnu ikke død fange bønfuldt ham: "Hr. Chef! Vær venlig at skyd mig." Lee opfyldte ønsket og afsluttede arbejdet med sin pistol. Offeret havde ikke været anklaget for at være kommunist sympatisør, men var en simpel tyv, der havde et år tilbage af sin fængselsdom. "Jeg føler stadig skyld over, at jeg trykkede på aftrækkeren," siger den nu 83-årige.

Hvad konsekvenserne af de grusomme afsløringer bliver ved ingen i dag. Det er vigtigt at kræve at Sandheds- og forsoningskommissionen fortsætter uden censur eller pres fra den nye konservative og meget Washingtontro Lee-regering i Sydkorea. De allerede kendte oplysninger om det sydkoreanske blodbad peger tydeligt på de ansvarlige. Det er tankevækkende i en tid, hvor der tales meget om terrorisme, menneskerettigheder og ansvarlige for masse mord.

Kilder: APF 24. januar 2008, Proletären 12. februar 2008, Dagbladet Information 20. maj 2008, Dagbladet Arbejderen 21. maj 2008, Time Magazine 6. juli 2008 og Kommunist nr. 8, 2008, Hanley, Choe og Mendoza: The Bridge at No Gun Ri, 2001, og Halliday og Cumings: Korea - The Unknown War, 1988.

FLYFORBINDELSERNE PYONGYANG-BEIJING MERE END FORDOBLET

Air Koryo i Pyongyang

Siden april 2008 er flyforbindelserne mellem Pyongyang og Kinas hovedstad Beijing forøget med hele 150%. Det er sket efter, at det kinesiske luftfartsselskab Air China er begyndt at flyve på ruten. Turen mellem de to hovedstæder varer ca. 1½ time. Det nordkoreanske Air Koryo flyver som hidtil hver tirsdag og lørdag en dobbelttur frem og tilbage mens Air China flyver tilsvarende mandag, onsdag og fredag. Der er således nu flyforbindelse mellem de to hovedstæder 5 gange om ugen. Prisen er pr. pers. ca. 1275 kr. one way hos begge selskaber. Den kraftige udvidelse tages som udtryk for den forbedrede økonomiske udvikling i Nordkorea og stigende turisme.

Ingen andre udenlandske flyselskaber end Air China flyver fast på fast rutefart til Nordkorea. Det koreanske Air Koryo flyver udover Beijing-ruten 1 gang om ugen til Vladivostok i Rusland og 1 gang om ugen til Shenyang i Kina.

Men man kan fortsat tage toget Pyongyang-Beijing 4 dage om ugen mandag, onsdag, torsdag og lørdag fra begge byer. Denne tur varer ca. 1 døgn. Prisen for en billet med soft seat soveplads er ca. 400 kr. one way. Ligeledes er der 1 egentlig togforbindelse direkte Pyongyang-Moskva, der var ca. 7 døgn.

Fra jernbaneruten Pyongyang-Beijing

Prøv Arbejderen

2 måneder - 225 kr
6 måneder - 550 kr

Læs

ARBEJDEREN

Danmarks røde dagblad

Prøveabonnement:

2 måneder for 225 kr.

eller 6 måneder for 550 kr.

Ring 35 35 17 87 eller bestil på

abonnement@arbejderen.dk

Eller besøg www.arbejderen.dk

LÆS

Organ for Kommunistisk Parti i Danmark

KOMMUNIST

Jeg ønsker at tegne abonnement på **KOMMUNIST**

1/1 år (275 kr.)

1/2 år (165 kr.)

Unge under uddannelse: 50 kr. for et halvt år

Jeg ønsker optagelse i Kommunistisk Parti i Danmark

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr./by: _____

Sendes til: Kommunistisk Parti i Danmark, Frederikssundsvej 82 st., 2400 Kbh. NV
E-mail: kommunist@kommunisterne.dk – Hjemmeside: www.kommunisterne.dk

Få et gratis prøvenummer af KOREA BULLETIN

KOREA BULLETIN

UDGIVET AF VENSKABSFORENINGEN DANMARK - DEN DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK KOREA

Maj 2008

Kolde vinde fra Sydkorea:

USA OG DEN NY HØJREREGERING I SYDKOREA PUSTER IGEN LIV I DEN KOLDE KRIG I KOREA

Amerikanske og sydkoreanske tropper optræder her langs demarkationslinjen ind til Nordkorea under en af de talrige aggressive krigsøvelser vendt imod det socialistiske Korea i Nord – Den Demokratiske Folkerepublik Korea. Nord-Syd forsonings- og genforeningsprocessen er alvorligt truet.

Indhold:

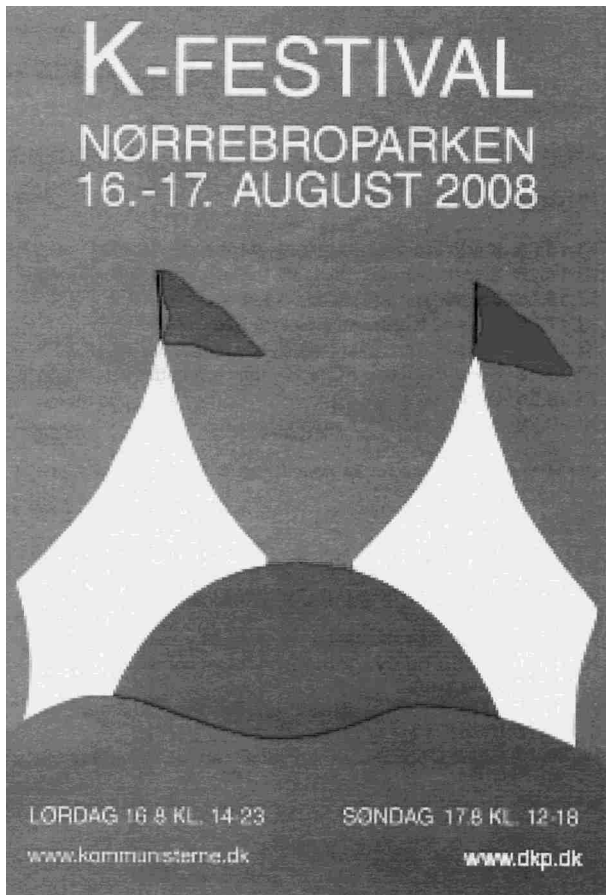
Leder: Mærke skyer over Korea igen.....	side 3
Violindiplomati i Pyongyang.....	side 4
Kammerat Kim Jong Il fylder 66 år.....	side 5
DDF Korea overrasker i kvindefodbold.....	side 6
Præsident Kim Il Sung fylder 96 år.....	side 7
Ny fælles Nord-Syd aftale.....	side 9
Korte nyheder fra Korea og Venskabsforeningen.....	side 11
Ambassadøren takker af.....	side 19
Referat fra generalforsamling i Venskabsforeningen den 28. november 2007.....	side 20
Resolution.....	side 25

**Kontakt Venskabsforeningen –
Se bagsiden af dette Korea Bulletin.**

RECEPTION OG FILM

Venskabsforeningen Danmark - D.D.F. Korea 40 år

I anledning af Venskabsforeningens 40-års jubilæum afholdes en reception på selve dagen **fredag den 10. oktober 2008 kl. 16.30** i **Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34, København K.** Dokumentarfilmen: **"En forening i modvind"** (ca. 40 min.) vil blive forevist.

KOREA BULLETIN – August 2008

38. årgang (udkom tidl. som "Chollima Korea" og "Det Ny Korea")

ISSN 0108-8467 – Redaktør: Anders Kristensen

Tryk: SatsButikken, København K., tlf. 33 91 46 50

Udgiver:

VENSKABSFORENINGEN

**DANMARK – DEN DEMOKRATISKE
 FOLKEREPUBLIK KOREA**

Tordenskjoldsgade 14, 1., 1055 København K.

Tlf. 33 14 15 26. Fax 33 14 15 66.

E-post: dk-korea@inform.dk

Hjemmeside: www.dk-korea.dk

Stiftet 1968

- *Støt opbygningen af det socialistiske Korea!*
- *Støt kravet om USA ud af Korea!*
- *Støt Koreas uafhængige og fredelige genforening!*
- *Styrk solidariteten og venskabet med Koreas folk!*
- *Følg udviklingen i Korea og få bl.a. mulighed for at komme med på venskabsrejse til Nordkorea.*
- *Modtag løbende Korea Bulletin.*
- *Blev medlem af Venskabsforeningen!*

Udfyld, klip ud og send ind til Venskabsforeningen eller send en e-mail:

_____ Jeg ønsker medlemskab. Send mig et girokort og noget materiale om Korea og foreningen. Kontingent 120 kr. halvårligt.

_____ Vent lidt. Send mig først oplysninger om Korea og Venskabsforeningens arbejde.

Navn: _____

Adresse: _____

E-mail adresse: _____

Tlf. _____

**BESØG VENSKABSFORENINGENS
 BOD HOS K-FESTIVAL 16.-17. AUGUST
 2008 I NØRREBROPARKEN
 KØBENHAVN N**

✂

Skub

Undertegnede beder hermed om (kryds af):

1 års prøveabonnement på Skub (10 numre) til kr. 100,-

Yderligere oplysninger om DKP

Medlemskab af DKP

Navn: _____

Adresse: _____

Dato: _____

Underskrift: _____

Skub

Danmarks
 Kommunistiske Parti
 Frederikssundsvej 64
 2400 København NV

Porto